

PRINT POST APPROVED PP318852/00020

OKTOBER 2003

Misli

thoughts

LETO - YEAR 52
ŠTEVILKA - NUMBER 10

<http://www.glasslovenije.com.au/verweb/Misli/misli02.htm>

Misli
Oktober
2003

VSEBINA

Ves Tvoj - Totus Tuus.....	3
Mati Terezija - blažena.....	5
Izpod Triglava.....	7
Sveta Družina Adelaide.....	10
Sveti Ciril in Metod Melbourne.....	12
Program	
29. mladinskega koncerta.....	16
Pokoncertna refleksija.....	17
Fotografije s koncerta.....	18-19
Ignite 2003 All fired up.....	20
Sveti Rafael Sydney.....	22
30 let sydneye opere.....	25
Člani SD Planica na Tasmaniji	25
Avstralski srednješolci	27
Iz sončne dežele QLD.....	28
Po misijonskih poteh.....	28
Oglas.....	33

GLASBA IZ BARAGOVE KNJIŽNICE

- FANTJE S PRAPROTNA – slovenske ljudske
NONET CERTUS – Slava tebi Slomšek škof
ANSAMBEL BRATOV AVSENIK
Vse življenje same želje
ZLATKO DOBRIČ – Sedem dolgih let
VESELA JESEN – 25 let zlate Štajerske popevke
BIG BEN – Največji uspehi
LOJZE SLAK – Raj pod Triglavom
NACE JUNKAR – Slovenski mornar
ŠTAJERSKIH SEDEM – Povej, da Slovenec si
POSTOJNSKA JAMA I in II
TRŽAŠKI OKTET – v živo-dal vivo-live
RIBNIČANA ŠKRINJA – Slovenska vas
VOLK IN MALI MUC
JANEZ BITENC – Take božične
DRUŽINA GALIČ – K tebi želim
DESETI BRAT – Pelin roža
LJUBLJANSKI OKTET – Slovenija, moja dežela
ALPSKI OKTET – Veselo po domače
JAPART – To smo mi
OTO PESTNER – S svojimi gosti
POPOTNIK I in II
SESTRE KLARISE – Marija, Mati moja (**cena \$6**)

FOTOGRAFIJI Z NASLOVNE STRANI:

FOTOGRAFIJA ZGORAJ: Trgatev, s katero so pričeli v domovini že v septembru, so dokončali v oktobru. Mesec oktober nosi lepo slovensko ime VINOTOK. In v letošnjem oktobru dozoreva dobro vino, ki ga bo prihodnji mesec krstil sveti Martin.

FOTOGRAFIJA SPODAJ: Dogodek meseca je gotovo 29. slovenski mladinski koncert, ki ga vsako leto prirejajo slovenski katoliški misijoni iz Sydneysa, Melbourna in Adelaide. Precej prostora v teh Mislih predstavlja v besedi in slikah dogajanje tistega popoldneva in večera. Tu pa vidimo pogled v dvorano na budno in veselo občinstvo.

KADAR DREVJE pozno listje sleče,
huda zima bliža se preteče.

*OKTOBER SUH OBETA sušo naslednjega leta.
ČE Z DEŽNIKOM URŠA PRIDE, zima vlagi ne uide.
EDEN DANES VEČ VELJA, kot jutri dva.*

DOKLER ŽIVI, se človek uči.

ČIM TRŠI JE OREH, tem manjše je jedro.

DELO IN MIR sta sreče izvir.

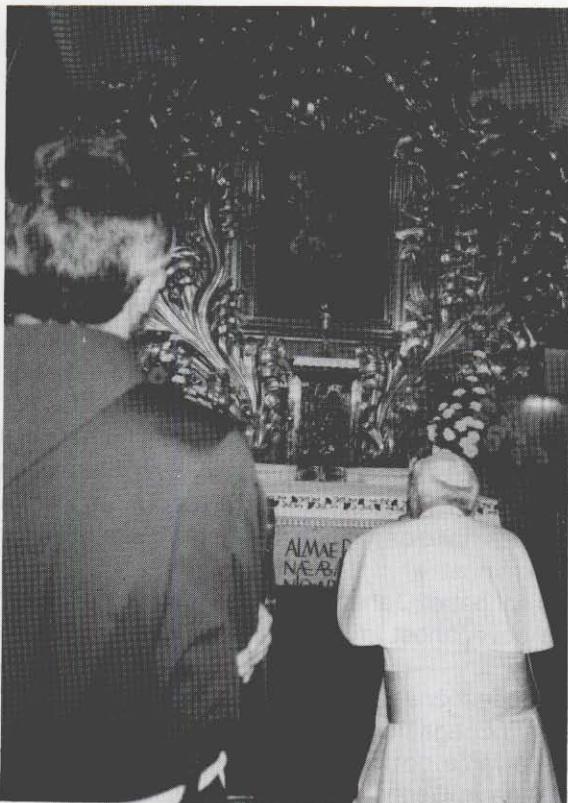
BOLJ SI TIHO, bolj se te sliši.

BOGAT JE, kdor si ničesar več ne želi.

VLAŽEN MRZEL LUKA, kmalu sneg prikuka.

FOTOGRAFIJE SO PRISPEVALI: France Stele: naslovna stran zgoraj. Igor Poch: naslovna stran spodaj, 18, 19,20,24. p. Primož Milavec:3. Arhiv Misli:4,5,6,25. Jože Vuzem:10,11. p. Ciril:12, 13. Martha Magajna:22. Ana Marija Cek:27. Marija Anžič:29,31,32. Hvala vsem!

Ves Tvoj Totus Tuus

TOTUS TUUS - VES TVOJ - VES MARIJIN, je škofovsko geslo svetega očeta Janeza Pavla II., ki v letošnjem oktobru praznuje srebrni jubilej svojega služenja kot vidni Kristusov namestnik in Petrov naslednik na krovu barke – Cerkve. Na krmilo Petrove barke je bil izvoljen v konklavu 16. oktobra 1978. Na letošnjo misijonsko nedeljo, 19. oktobra, bodo v Vatikanu slovesno praznovali njegovih 25 let v službi rimskega škofa. On pa bo ta dan razglasil za blaženo mater Terezijo iz Kalkute, ustanoviteljico Misijonark ljubezni za služenje najbolj ubogim med ubogimi.

Smo v Marijinem mesecu oktobru, v mesecu Rožnovenske Matere Božje. Zdi se mi prav, da zato na tem mestu prisluhnemo svetemu očetu Janezu

Pavlu II., ko nam tako osebno spregovori o povezanosti svojega življenja z Marijo. Ob 50-letnici svojega duhovništva je zapisal v knjigi *Dar in skrivnost*: »Češčenja Božje Matere v svoji tradicionalni obliki sem se naučil v družini in župniji v Wadowicah. Spominjam se, da so se v župnijski cerkvi v stranski kapeli, posvečeni Materi nenehne pomoči, zjutraj pred začetkom pouka zbirali gimnazijiški dijaki. Tudi po pouku, v popoldanskih urah, so mnogi prihajali k Mariji. Poleg tega je bil v Wadowicah na griču karmeličanski samostan, katerega ustanovitev je segala v čase sv. Rafaela Kalinowskega. Prebivalci Wadowic so ga obiskovali v velikem številu in to se je odražalo v razširjeni škapulirski pobožnosti Karmelske Matere Božje. Tudi jaz sem prejel škapulir, mislim, da sem bil takrat star deset let, ki ga nosim še sedaj. H karmeličanom smo hodili tudi k spovedi. Tako se je zgodilo, da se je tako v župnijski cerkvi kot v cerkvi karmeličanov oblikovala moja marijanska pobožnost, in sicer od mojih otroških in mladostnih let do obdobja zrelosti. Ko sem bil v Krakovu v četrti Debniki, sem vstopil v skupino »živi rožni venec« v salezijanski župniji. Tu so na poseben način častili Marijo Pomočnico. V Debnikih je v obdobju, ko se je tudi pod vplivom omenjenega Jana Tyranowskega oblikoval moj duhovniški poklic, moj način razumevanja češčenja Matere Božje doživel neko spremembo. Bil sem že prepričan, da nas Marija vodi h Kristusu, toda v tem času sem začel dojemati, da nas tudi Kristus vodi k svoji Materi. Bil je trenutek, ko sem se zamislil nad svojim češčenjem Marije, misleč, da se je preveč razširilo in končno prizadelo prednost pobožnosti, češčenja, ki ga dolgujemo Kristusu. Tedaj mi je prišla na pomoč knjiga, ki jo je napisal sv. Ludvik Marija Grignon de Montfort in nosi naslov »Razprava o pravi pobožnosti do Device Marije«. V njej sem našel odgovor na svoje dvome. **Da, Marija nas približa Kristusu**, nas vodi k njemu, če živimo njeni skrivnosti v Kristusu. Razprava sv. Ludvika Marije Grignona de Montforta bralca lahko zmede s svojim nekoliko vznesenim in baročnim slogom, toda bistvo teoloških resnic v njej je nesporno. Pisec je izvrsten teolog. Njegova marijanska misel ima svoje korenine v skrivnosti svete Trojice in v resnici o učlovečenju Božje Besede...

Ob tem lahko razložim, od kod geslo Totus Tuus. Izraz sem prevzel od sv. Ludvika Marije Grignona de Montforta. To je skrajšava bolj popolne izročitve Materi Božji, ki se glasi takole: Totus Tuus ego sum et omnia mea tua sunt. Accipio Te in mea omnia. Praebe mihi cor Tuum, Maria. (Ves sem Tvoj in vse moje je Tvoje. Sprejemam Te v vse, kar je mojega. Marija, daj mi svoje srce.)...

Na podlagi teh duhovnih izkušenj se je začrtala pot molitve in kontemplacije, ki je odslej usmerjala moje korake k duhovništvu in potem v vsa naslednja dogajanja do danes. Ta pot me je kot otroka, in še bolj kot duhovnika in škofa, neredko vodila na marijanske poti Kalwarie Zebrzydowske. Kalwaria je glavno marijansko svetišče v krakovski nadškofiji. Pogosto sem šel sam po tistih poteh in v molitvi prestavljal Gospodu razne probleme Cerkve, predvsem v težkem času spora s komunizmom. Ko se oziram nazaj, ugotavljam, kako »je vse povezano«: tako danes kot včeraj smo z enako močjo v žarkih iste skrivnosti.«

Tako je zapisal papež Janez Pavel II. v svoji knjigi Dar in skrivnost na straneh 37 do 39 in nam predstavil svojo povezanost in zaupanje do nebeške Matere Marije.

V rožnovenskem mesecu oktobru tudi mi spletamo jagode rožnega venca Kraljici v čast. V dvajsetih skrivnostih veseloga, žalostnega, častitljivega in svetlega rožnega venca premišljujemo in romamo od angelovega pozdrava: »Zdrava, milosti polna!« preko Kalvarije do velikonočnega jutra in Marijinega poveličanja ter v novem svetlem delu rožnega venca, ki ga je Cerkvi podaril v letu rožnega venca oktober 2002 – oktober 2003 sveti oče Janez Pavel II. molimo, premišljujemo in se zahvaljujemo:

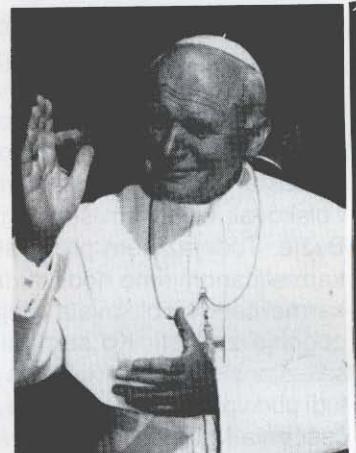
Ki je bil krščen v Jordanu
Ki je v Kani naredil prvi čudež
Ki je oznanjal Božje kraljestvo
Ki je na gori razodel svoje veličastvo
Ki je postavil sveto evharistijo.

Ob praznovanju srebrnega jubileja svetega očeta smo na Frančiškovo nedeljo, 5. oktobra 2003, pri sveti maši, ki je bila krona 29. mladinskega koncerta, prebrali voščilo, ki smo ga potem iz uredništva Misli poslali v Vatikan:

Dragi sveti oče,
Ob Vašem srebrnem jubileju kot pogumen in zvest krmrar Petrove barke – Cerkve – Vam Slovenci iz Avstralije pošiljamo prisrčna voščila z zahvalo za vse Vaše plemento delo in prosimo, da Vam Vsemogočni, po priprošnji Marije Pomagaj, podarja svojo milost za dar Vašega služenja. Bog živi!

Slovenci iz Avstralije

V cerkvi svetega Rafaela v Merrylandsu je po prebranem zadonel aplavz, v cerkvi svetega Cirila in Metoda v Kew, kjer bomo prav 19. oktobra praznovali 35-letnico blagoslovitve, bo zahvalna pesem namenjena tudi za dar papeževega služenja in pravtako bo gotovo tudi v cerkvi svete Družine v Adelaidi.

MATI TEREZIJA - BLAŽENA

»Mi ne moremo storiti velikih stvari, lahko pa storimo majhne stvari z veliko ljubeznijo.«

Življenjsko geslo matere Terezije je bilo:
»Narediti nekaj dobrega za Boga.«

Na letošnjo misijonsko nedeljo, 19. oktobra 2003, bo papež Janez Pavel II. ob praznovanju svojega srebrnega jubileja kot voditelj katoliške Cerkve, razglasil za blaženo mater Terezijo iz Kalkute, ustanoviteljico misijonark ljubezni.

Agnes Ganxhe Bojaxhiu je bila rojena 27. avgusta 1910 v glavnem mestu Makedonije v Skopju v albanski družini očeta Koleja Bojaxhiu in matere Drane Bernai. Že v času šolanja je postala članica misijonske skupine v župniji. Leta 1928 odide na Irsko in postane članica redovne družbe sester loretink, ki delujejo tudi kot misijonarke v Indiji. Prejme redovniško ime Marija Terezija po zavetnici sv. Tereziji iz Lisieuxa. Istega leta odplije v Indijo. Tam naredi leta 1937 večne redovne zaobljube, postane učiteljica in zatem ravnateljica St. Mary's High School v Kalkuti.

Sestra Terezija se 10. septembra 1946 pelje z vlakom v Darjeeling in v svoji notranosti zasliši Jezusov glas, ki jo kliče, naj »odzeja žejo Jezusa na križu zaradi ljubezni in duš« in »si prizadeva za odrešenje in posvečenje najbolj ubogih med ubogimi«. Notranja razodelja se nadaljujejo v naslednjih mesecih. Zaupa jih svojemu duhovnemu voditelju patru C. Van Exemu. Dne 12. aprila 1948 papež Pij XII. dovoli, da sestra Terezija zapusti

skupnost sester Naše ljube Gospe iz Loreta in se podredi kalkutskemu nadškofu. Oblečena v sari zapusti 17. avgusta 1948 Loreto in začne obiskovati bolničarski tečaj pri ameriških misijonskih medicinskih sestrach in se 21. decembra prvič odpravi med uboge v revnih predmestjih Kalkute. Leta 1949 se sestri Tereziji pridruži nekdanja učenka Subashini Das in postane sestra Agnes. 9. oktobra 1949 je potrjena Družba misijonark ljubezni in iz prve redovne hiše v Kalkuti se hitro razširi po vsej Indiji. Leta 1952 odprejo zavetišče za umirajoče Nirmal Hriday. V letu 1953 naredijo prve sestre redovne zaobljube. S pomočjo dobrotnikov ustanovi »potujoče ambulante« za gobavce.

1963: Na praznik Gospodovega oznanjenja, 25. marca, zaživi Družba bratov misijonarjev ljubezni, ki sodelujejo pri velikem poslanstvu matere Terezije.

1965: Papež Pavel VI. Izda dekret, ki red poviša pod papeško pravo in s katerim misijonarkam ljubezni omogoči odpiranje domov zunaj Indije. Prvi dom ustanovijo v Venezueli.

1968: Misijonarke ljubezni ustanovijo domove v Rimu, Tabori in Tanzaniji.

1970: 8. julija prvič obišče svojo domovino.

1971: Papež Pavel VI.

Podeli materi Tereziji nagrado za mir papeža Janeza XXIII.; leto zatem prejme v Indiji Nehrujevo nagrado za mednarodno razumevanje, nato še nagrado Templeton »za napredek vere v svetu«, Balzanovo nagrado za mir in bratstvo.

1975: Mednarodna nagrada Alberta Schweizerja.

1979: 10. decembra prejme mati Terezija v Oslo, glavnem mestu Norveške najvišje priznanje – Nobelovo nagrado za mir. Misijonarke ljubezni začnejo delovati v Zagrebu.

1980: Red matere Terezije ustanovi hišo v vzhodnem

Berlinu. Mati Terezija se po obisku svojih sester v Zagrebu 30. junija na povabilo nadškofa Šuštarja ustavi v Ljubljani.

1981: Mati Terezija praznuje zlato obletnico redovništva.

1983: Mati Terezija preživi prvi srčni napad.

1985: Mati Terezija odpre Dar ljubezni v New Yorku – prvo hišo za bolnike z aidsom. Ameriški predsednik Reagan podeli materi Tereziji odlikovanje »medija svobode«; dve leti kasneje prejme v Moskvi medaljo za mir.

1987: 17. julija odprejo misijonarke ljubezni svojo hiši v Ljubljani na Ježici.

1989: Mati Terezija preživi drugi srčni napad. Kljub zdravstvenim težavam v 80. in 90. letih potuje

po svetu za redovne zaobljube, odpiranje novih hiš. Mati Terezija je leta 1989 razglašena za »ženo leta«.

1990: Kljub svoji želji po predaji odgovornosti je mati Terezija vnovič izvoljena za generalno prednico misijonark ljubezni.

1991: 23. junija pride v Irak, razrušen po zalivski vojni. Vlada ji dovoli odpreti v Bagdadu hišo, kjer njene misijonarke ljubezni pomagajo najbolj ubogim.

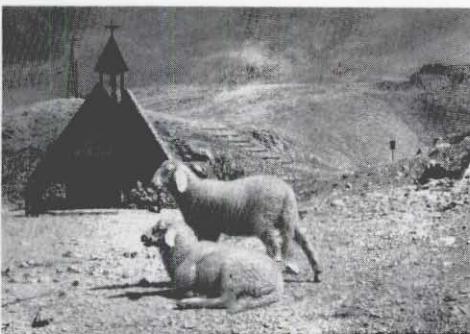
1997: 5. septembra mati Terezija umre v Kalkuti, stara 87 let. 13. septembra jo pokopljeno z najvišjimi državniškimi častmi.

2002: Vatikan prizna čudež, ozdravitev 31-letne Monice Besra iz Bengalije, ki se je v bolezni – na želodcu ji je zrasel tako velik tumor, da je bila videti kot nosečnica dva meseca pred porodom – priporočila materi Tereziji. Naslednje jutro je tumor izginil. S potrditvijo čudeža se je sklenil postopek razglasitve matere Terezije za blaženo.

2003: na misijonsko nedeljo, 19. oktobra, ob praznovanju svojega srebrnega jubileja kot rimski papež Janez Pavel II. razglasiti mater Terezijo za blaženo. Tako je izbral način, kako na takšen praznik ne govoriti o sebi in pokazati na drugega. Osem papežev doslej je imelo priložnost razglasiti za svetnika nekoga, ki je živel in deloval med njegovim papeževanjem.

»Orožje posvečevanja«

Kamorkoli gredo, sestre matere Terezije molijo rožni venec. Sestra Gerardina iz Indije, ki deluje od marca 2001 v Ljubljani, pravi zase, da ji je bilo v začetku nerodno kar potegniti rožni venec na plano in moliti, sedaj pa je ta postal »ljubeča molitev k Mariji«, ki jo molijo, ko hodijo, ko se peljejo z mestnim avtobusom... Nekateri od potnikov se opogumijo, ko vidijo moliti nje in iz svojega žepa prinesejo svoj rožni venec. Ko je mati Terezija še živila, je novim sestrám izročala rožne vence, ki jih nosijo pri sebi. Pospremila ga je z besedami: »Moj otrok sprejmi ta rožni venec, dragoceno darilo nebeske kraljice. Uporabljam ga kot orožje za posvečevanje dobrega in razširi njen kraljestvo v domove revnih.« Na stenah sprejemne sobice v hiši na Ježici visijo slike matere Terezije. Sestre molijo k njej, ji izročajo ljudi, ki jih srečujejo in njihove težave. »Ko nisem vedela kako naj delam, mi je pokazala kako in kaj«, na vprašanje, ali je začutila pomoč matere Terezije, odgovarja sestra Gerardina. Beatifikacijo svoje ustanoviteljice pričakujejo z velikim veseljem. »Mati je bila kot goreča sveča, ki razdaja svetobo,« jo s primera opiše s. Gerardina.

IZPOD

TRIGLAVA

Piše Tone Gorjup

MAŠA NARODOV V MARIBORU. V okviru srednjeevropskega katoliškega shoda „Kristus - upanje Evrope”, je bil v nedeljo, 21. septembra, slovenski dan. To pomeni, da so se v osmih državah tega dela Evrope, pri nedeljskem bogoslužju seznanili s Cerkvio na Slovenskem, še posebej pa z blaženim škofovom Slomškom kot apostolom krščanske kulture in edinosti. Obenem je na ta dan v mariborski stolnici je potekala maša narodov, pri kateri se je zbralo skoraj dva tisoč vernikov, nad sedemdeset duhovnikov in deset škofov iz Slovenije in sosednjih držav. Somaševanje je vodil ljubljanski nadškop Franc Rode. V pridigi je dejal, da je dobršen del vrednot, ki jih naštrevajo sodobne evropske ustave, krščanskega izvora. To, kar je Evropa, je zaradi Kristusa. Maši je sledil kulturni program s predavanjem predsednika parlamentarne komisije za evropske zadeve Lojzeta Peterleta. Govoril je o nalogah kristjanov pri oblikovanju in uresničevanju evropske ustave. Tovrstna srečanja se bodo vrstila vse do sklepa srednjeevropskega katoliškega shoda, ki bo maja drugo leto v romarski cerkvi Marijino Celje na Avstrijskem Štajerskem. Avstrijske oblasti so pred dnevi papeža Janeza Pavla II. tudi uradno povabile na to romanje.

TURJAK. Na notranjem dvorišču gradu Turjak je v nedeljo, 14. septembra, potekala spominska slovesnost ob 60-letnici bojev na tem mestu. Po kapitulaciji Italije, jeseni leta 1943, so na tem območju ostali le vaški stražarji, četniki in partizani. Do velike nemške ofenzive je bil namreč velik del Slovenije rešen okupatorja. V tem vmesnem času se je na mogočni grad Turjak zateklo približno sedemsto vaških stražarjev, četnikov, nekaterih drugih skupin in civilistov. Grad je takrat obkolila Prešernova brigada, zahtevala brezpogojno vdajo in po tedenskem obleganju to tudi dosegla. Partizani

so takrat približno dvesto zajetih pobili, med njimi tudi ranjence, druge pa so poslali v delavski bataljon ali vključili v partizanske enote. Spominsko mašo za žrtve turjaške tragedije je imel upokojeni beograjski nadškof Franc Perko. V pridigi je med drugim poudaril, da občudujemo odpor slovenskega naroda proti okupatorju in častimo partizanske žrtve, hkrati pa smo hvaležni, da prihaja na dan tudi resnica o žrtvah, ki jih je zahteval od slovenskega naroda komunistični teror. Dejal je, da so z rušitvijo komunističnega režima leta 1990 in 1991 smisel dobile tudi žrtve vaških straž. Vaške straže, zbrane na Turjaku, so bili borci proti komunističnemu terorju in čeprav so bili takrat poraženi, je njihova žrtev imela in dobila svoj smisel prav v zrušitvi tega komunističnega režima. In s sesutjem tega komunističnega režima je povezana tudi končna osvoboditev Slovenije in naša slovenska samostojnost. Prav ti, ki so se borili proti komunističnemu terorizmu, so bili v osnovi naše slovenske samostojnosti, je še dejal nadškof Perko. Spominske slovesnosti se je udeležilo tudi šest udeležencev takratnih dogodkov.

Teden dni po spominski maši za turjaške žrtve so se na gradu zbrali še zmagovalci in imeli nekakšen partizanski miting, na katerem so proslavili svojo zmago.

TEHARJE. Prva nedelja v oktobru je že vrsto let posvečena teharskim žrtvam. Na kraju, kjer je stalо teharsko taborišče, tako vsako leto pripravijo spominsko slovesnost s sveto mašo. Župnija Teharje in tamkajšnja krajevna skupnost se želita na ta način spomniti vseh tistih, ki so v poletnih mesecih leta 1945 na tem kraju dočakali smrt ali pa bili odpeljani v Hrastnik, Kočevski rog in druga morišča. Svetо mašo je letos daroval škof Anton Stres. V nagovoru po evangeliju je dejal, da

vsakoletno srečanje na Teharjah, doživljamo v luči Jezusovega vstajenja in njegove zmage nad smrtoj, nasiljem in lažjo. Od tistega, kar se je zgodilo na Teharjah, pa "niso minili samo trije dnevi, kmalu bo od tega že 60 let. In vendar še hodimo vsako leto sem. Zakaj," se je vprašal škof. Odgovoril je, da verujemo v Jezusovo vstajenje, zato verujemo in upamo, da bo zadnjo besedo imel Bog. Nobena vrsta nasilja namreč po njegovem mnenju ne bo obveljala, ne laž in ne tudi poboji, ki so se dogajali ne le po Teharjah in po okoliških breznih, temveč tudi po drugih krajih Slovenije. Tako je Slovenija posejana z množičnimi, dolga leta zamolčanimi grobišči. Prav Kristusovo vstajenje, pa nam daje upanje, da bodo zmagali resnica, pravica in življenje. V drugem delu spominske slovesnosti, ki je sledila sveti maši, pa je v imenu Nove slovenske zaveze spregovoril Tine Velikonje. Poudaril je, da je boj, ki ga danes gledamo v politiki, gospodarstvu, kulturi in družbi, v bistvu boj za poštenje. Na to pa smo kot narod v celoti pozabili, ker je totalitarizem, ki nas je oblikoval, predvsem boj proti normalnemu človeku. Pot do slovenske normalnosti pa bo po njegovem mnenju še dolga in bo zahtevala sodelovanje vseh ljudi, ki jo znajo ceniti. Obenem je opozoril na nosilce totalitarizma, ki so naš narod pripeljali v sedanje stanje. Ob koncu slovesnosti je škof Stres blagoslovil še eno izmed grobišč, ki se nahaja pod golf igriščem. Nekatera grobišča so namreč v desetletjih po vojni zasipali z odpadki iz celjske cinkarne, danes pa del tega prostora prekriva še golf igrišče.

ARETACIJA NAPADALCEV NA MIRA PETKA.

PETKA. Pred več kot dvemi leti in pol so neznani napadalci na njegovem domu skoraj do smrti pretepli novinarja mariborskega Večera Mira Petka. Kot se je izkazalo, je bil napad povezan z njegovim pisanjem o gospodarskem kriminalu na Koroškem. Čeprav je policija že kmalu po napadu navajala, da so storilci tik pred prijetjem, se to ni zgodilo. Tudi tožilstvo v Slovenj Gradcu nikakor ni prišlo stvarem do konca, zato so primer dodelili Mariboru. Obenem je bila v državnem zboru ustanovljena posebna komisija, ki naj bi ugotavljala ozadje tega napada. Na tako dolgo nerešen primer je postala pozorna tudi mednarodna novinarska organizacija. Sredi meseca septembra pa policija vendarle priprla več oseb, ki so osumljeni napada na novinarja Petka in

sodelovanja pri njem. Primer še ni zaključen, saj preiskave še potekajo, pa tudi naročniki tega napada so še neznani. Kljub temu je novinar Miro Petek zadovoljen, da je prišlo do priprtja, saj je to velik dogodek tudi za slovensko novinarstvo in za svobodo medijev.

AMERIŠKI ASTRONAVT V SLOVENIJI.

Drugi teden v septembru se je na obisku v Sloveniji mudil ameriški astronaut slovenskega rodu Jerry Linenger. Obiskal je rojstni vasi in župniji babice in dedka: Dvorsko vas in Hudo na Gorenjskem. Med kratkim bivanjem v domovini svojih staršev je med drugim obiskal še Brezje, Bled, Bohinj, sestre karmeličanke v Sori in semeniško knjižnico v Ljubljani; srečal se je z nadškofom Francem Rodetom, dijaki škofijske gimnazije v Šentvidu in z otroki na rakavem oddelku v Kliničnem centru. Na Teološki fakulteti v Ljubljani pa je imel predavanje o svojem življenju in pogledih na svet. Da se zares zaveda slovenskih korenin, je pokazal tudi s tem, ko je leta 1997 na vesoljsko postajo Mir vzel s seboj tudi podobico brezjanske Marije Pomagaj in slovensko zastavo.

HERBERSTEINOV SIMPOZIJ V RIMU.

V Papeškem zavodu Slovenik v Rimu je prve dni meseca septembra potekal znanstveni simpozij Slovenske teološke akademije. Namenjen je bil odkrivanju življenja in dela ljubljanskega škofa Karla Janeza Herbersteina, ki je živel v 18. stoletju. Kot je znano, je bil doma iz Gradca. Teologijo je študiral v Rimu. Leta 1769 je postal pomožni, tri leta zatem pa redni ljubljanski škof. Vodil je katoliško prenovo v svoji škofiji. Med drugim je Juriju Japlu naročil nov prevod Svetega pisma in bogoslužnih knjig. Prizadeval si je za temeljito vzgojo duhovnikov in prenovo dušnega pastirstva. V ta namen je izdal vrsto pastirskih okrožnic in sklical več škofijskih sinod. od duhovnikov je zahteval znanje slovenskega jezika. Pospeševal je pouk odraslih v nedeljskih šolah. O vsem tem je spregovorilo skoraj dvajset predavateljev. Tovrstni simpoziji se v Sloveniku vrstijo že več desetletij, namenjeni pa so odkrivanju življenja in dela posameznikov, ki so močno zaznamovali slovensko cerkveno, kulturno pa tudi politično zgodovino. Doslej so na njih predstavili vrsto škofov od Slomška, Barage, kardinala Missie, do Grivca, Glavarja in Ehrlicha.

IZSELJENSKI NOVINARJI V SLOVENIJI.

Ljubljani v drugi polovici septembra potekal seminar za izseljenske novinarje, ki sta ga pripravila vladna urada za Slovence v zamejstvu in po svetu ter za informiranje. Na njem so se srečali izseljenski novinarji, ki v svojem okolju prek različnih medijev - od klubskih glasil in radijskih oddaj do internetnih strani in televizije - skrbijo za informiranje, medsebojno povezovanje in ohranjanje slovenstva med rojaki. Tokrat je v Slovenijo prišlo trinajst novinark in novinarjev iz Združenih držav Amerike, Kanade, Argentine, Avstralije, Švedske ter Srbije in Črne gore. Udeleženci so obnovili svoja novinarska znanja in veščine, obiskali ustanove, pomembne za njihov boljši stik z domovino, tudi nekatera ministrstva, pred koncem seminarja pa še rojake na avstrijskem Štajerskem in v Porabju. Obiskali so tudi več medijskih hiš, med drugimi tudi radio Ognjišče. Avstralijo so tokrat zastopali Katarina Peršič, Fredi Mlinarič, Jadran Vatovec in Florjan Auser.

NEURJE V KANALSKI DOLINI.

Na severozahodu Slovenije in v sosednji italijanski Kanalski dolini ter na Zili na Koroškem je konec avgusta divjalo hudo neurje. Na širšem območju so bile zaradi nanosa zemlje, peska in kamenja zaprte nekatere ceste na tromeji; nekateri kraji so ostali nekaj časa brez elektrike. Najhuje pa je prizadelo naselje Ukve pri Trbižu v Kanalski dolini. Hudournik Ukva je zasul zahodni del naselja, zato je moral domove zapustiti prek tristo ljudi. V Ukvah sta umrla Bruno Urli in Gertrude Schnabl, pevka Višarskega kvinteta, ki naj bi prav takrat skupaj z drugimi vaščani začela z organizacijo slovesnosti ob stoti obletnici podobnega dogodka, ki je prizadel Ukve 13. septembra 1903. Pred desetletji so na cesti čez potok v naselju postavljali lesene mostove, ki so jih hudourne vode lahko odnesle. Novi betonski most je tokratno ujmo zdržal, vendar pa ga je zasulo. Poškodovane so bile številne hiše, pa tudi cerkveni zvonik. Zbiranje pomoči za prizadete še poteka. Pri tem med drugim sodelujeta Svetovni slovenski kongres in Slovenska karitas.

V SPOMIN IN OPOMIN.

Družina je pred dnevi izdala knjigo nekdanjega ljubljanskega škofa Antona Vovka z naslovom *V spomin in opomin*. V njej so zbrani osebni zapisi škofa od leta 1945 do 1953. Gre za čas, ko je junija 1945 postal generalni vikar

škofije, septembra 1946 pa škof, januarja 1952 pa doživel sramotni zažig v Novem mestu. V teh osmih letih je Vovk sproti opisoval razmere, dogodke, razgovore s tedanjem oblastjo in svoja zaslivanja. Zapiske so razdelili na tri dele. V prvem, ki so ga naslovili Kronološki zapiski od leta 1945 do 1953, je Vovk opisoval dogajanja v ljubljanski škofiji, birmovanja, zažig v Novem mestu, sodne pregone zoper njega in podobno. V drugem delu z naslovom Razgovori s predstavniki oblasti so zbrana poročila o razgovorih, predvsem z Borisom Kraigherjem, ki je bil po letu 1946 v partijskem vrhu vodilni strateg glede urejanja odnosov s cerkvijo, in s predsednikom vlade Borisom Kidričem. Tretji del knjige se nanaša na zaslivanja uprave državne varnosti. Kot je poudaril vodja nadškofijskega arhiva France M. Dolinar, so ohranjeni škofovi dokumenti pretresljiv dokument časa in v marsičem potrjujejo vedenje o hudih pritiskih revolucionarnih oblasti na katoliško cerkev v Sloveniji neposredno po drugi svetovni vojni.

SLOVENSKA KRONIKA. Potem, ko je lani izšel še zadnji oziroma šestnajsti zvezek Enciklopedije Slovenije, je meseca septembra dočakala izid zadnjih dveh zvezkov še Slovenska kronika 19. in 20. stoletja. Medtem ko je Enciklopedija pisana v duhu zmagovalcev v revoluciji, skuša Slovenska kronika čim bolj celostno in nepristransko prikazati posameznike, dogodke in vse, kar se je vtišnilo v zgodovinski spomin minulih dveh stoletij. Pri nastajanju zbirke, ki obsega pet knjig in je nastajala od osamosvojitve Slovenije naprej, je sodelovalo več kot sto petdeset zgodovinarjev in drugih strokovnjakov. V njej se politična zgodovina prepleta s kulturno in gospodarsko, vse to pa je vpeto v širši evropski okvir. Pri tem avtorji niso pozabili na zamejce in izseljence. Slovensko kroniko je izdala Založba Nova revija. Uredniški odbor pa je že napovedal nadaljevanje zbirke, ki bo v naslednjih letih predstavila še 18. in 17. stoletje.

HRVAŠKA ENOSTANSKO O JADRANSKEM MORJU. Hrvatski sabor je 3. oktobra po dolgi razpravi o širitvi zakonite oblasti na Jadranu sprejel predlog o razglasitvi zaščitne ekološko-ribolovne cone. Odločitev bo stopila v veljavo čez leto dni. Izglasovani predlog predvideva vzpostavitev

ekološko-ribolovne cone, ki se nanaša na naslednje točke: na suvereno pravico raziskovanja in izkoriščanja morja, ohranitev in gospodarjenje z živimi naravnimi bogastvi voda tudi izven meja hrvaškega teritorialnega morja ter na jurisdikcijo glede znanstvenega raziskovanja morja ter zaščite in ohranitve morskega bogastva. Odločitev je bila sprejeta na predpostavki, da Slovenija nima izhoda na odprto morje. Na odločitev Hrvaške se je še isti dan odzvalo slovensko zunanje ministrstvo in obžalovalo enostransko odločitev Zagreba. Ta je namreč v izrazitem nasprotju z evropskim načinom dogovarjanja in sporazumnega ukrepanja ter varovanja Sredozemskega morja. Na hrvaško razglasitev ekološko-ribolovne cone se je z

obžalovanjem odzvala tudi Evropska komisija. Poudarila je, da bi bilo bolje, da se v Zagrebu ne bi odločili za enostransko ukrepanje, temveč bi se posvetovali s sosednjimi državami, tudi Slovenijo. V naslednjih dneh so se vrstile izjave političnih strank, civilnih organizacij in tudi drugih ustanov, ki so obsojale dejanje hrvaške. Tudi italijanska vlada ne odobrava enostranske razglasitve ekološko-ribolovnega pasu, zato se je s slovensko vlado dogovorila o skupnem opominu Hrvaški, ki ga bo podprla tudi Evropska zveza. Hrvaška odločitev je še težje razumljiva zato, ker bo prihodnji mesec v Benetkah potekala mednarodna konferenca o zaščiti Sredozemskega morja v celoti, na kateri bodo sodelovale vse države območja.

PRVO NEDELJO V MESECU SEPTEMBRU, ko obhajamo praznik naših očetov, je bil med sveto mašo sprejet v družino Božjih otrok **Christian Peter PERSICO**. Mama Lojzka, rojena Rant in oče Gino Persico. Botra sta bila Vinko Lipovac in Daniela Persico. Staršem iskrene čestitke, malemu Christijanu pa zdravja, da bi rastel v modrosti pri Bogu in ljudeh!

Praznik naših očetov smo lepo praznovali. Med sveto mašo smo se spomnili naših živih in pokojnih očetov. Po maši je bil kratek program za naše očete, pripravila ga je gospa Stanka Sintič s sodelavci, žene pa so pripravile okusno kosilo za vse in so nas lepo postregle.

Program, ki ga je pripravila naša kulturna sodelavka, je bil prisrčno sprejet, čeravno so otroci govorili samo angleško, vsak je povedal nekaj o svojem očetu, kaj mu oče pomeni. Iz otroških ust in src izveš

p. Janez Tretjak, OFM
HOLY FAMILY SLOVENIAN MISSION
51 Young Ave
WEST HINDMARSH SA 5007
Tel.: (08) 8346 9674
Fax: (08) 8346 2903
E-mail: tretjakj@picknowl.com.au

SV. DRUŽINA ADELAIDE

samo resnico. Rosemary Poklar je prebrala presunljiv dogodek iz življenja očeta in sina. Vsakomur je segel v srce in marsikdo je imel orošeno oko ob spominu na svojega očeta in svojo družino. Hvala vsem za lep dan!

Praznovanje očetovskega dne v cerkvi Svetе Družine.

Na drugo nedeljo v mesecu septembru smo praznovali **rojstni dan gospe Marijane FRANK**. Praznovala je **90. rojstni dan**. Pred nekaj leti smo nad vse slovesno praznovali isti rojstni dan moža dr. Stanislava, ki je že pokojni. Nedeljo za nedeljo rada prihaja v našo cerkev in jo tudi finančno podpira. Ob njenem rojstnem dnevu smo se je pri sveti maši spomnili z molitvijo, po maši smo ji čestitali s šopkom rož, nato nas je vse pogostila s pecivom in kavo. Seveda tudi slavnostne torte ni manjkalo. Gospa Frankova je dobra kuharica in zna kljub visokim letom speci čudovit "štrudelj" iz sladkega zelja. Če ne verjamete, pridite v Adelaido k patru in se boste prepričali.

Gospa Marijana Frank, prisrčne čestitke za Vaš visoki jubilej! (Čestitke tudi iz Melbourna!)

Na rožnovensko in Frančiškovo nedeljo, 5. oktobra, kot je bilo že objavljeno v Mislih je bila **slovenska sveta maša na spomladanskem pikniku v Sandy Creeku**. Vremenska napoved je bila: plohe. Vendar je Bog poskrbel s soncem. Bil je čudovit dan, sonce in pa prijazni ljudje. Ob 11. uri smo se zbrali v veliki, lepo pripravljeni obednici (pripravil jo je klubski odbor, oltar pa Marija in Jože Vuzem). Z vsem dostojanstvom in sodelovanjem pri sveti maši in ljudskim petjem. Vsakemu, ki se je udeležil piknika in svete maše, verjetno ni bilo žal. Tu se je pokazalo, kaj vse lahko naredimo, če je sloga in razumevanje. Naj bi sveta maša vse dobro misleče še bolj povezala v prijetno skupnost. In takih srečanj si vsi iskreno želimo. Če bomo povezani med seboj in, če bomo sodelovali, se nam ni treba

Slavljenka Marijana Frank s hčerko Alenčico in zetom Johnom, p. Janezom in Rosemary Poklar.

bati, da se bomo utopili v tujem svetu. Iskrena zahvala gospodu predsedniku kluba g. Ernestu Orlu in odboru slovenskega kluba za povabilo in tako lepo sodelovanje! Upam, da doživimo prijeten piknik, kjer se bomo naužili svežega zraka in prijateljskega srečanja tudi prihodnje leto!

Bliža se mesec november, ko radi obiščemo domove naših rajnih. Kakor vsako leto bodo tudi letos molitve na pokopališčih. Tako se bomo zbrali **1. novembra ob 11. uri na Chantelhamskem pokopališču**. V nedeljo, na praznik vernih duš pa ob **12. uri na Enfieldskem pokopališču**. V nedeljo, **9. novembra, na Senteniel Park pokopališču**. Podrobnosti bodo objavljene v Oznanilih. **Na vernih duš dan, v nedeljo, bomo zvečer ob 6.30 molili vse štiri dele rožnega venca v naši cerkvi za naše rajne starše, sorodnike in dobrotnike**. Za vse, kar so za nas storili za naše starše, ki so nam podarili življenje in skrbeli za nas in vsem, ki so nam stali ob strani ter nam pomagali

v življenju, se lahko z molitvo zahvalimo.

Vabim vas k molitvi za naše rajne!

Verouk za naše prvoobhajance in birmance je vsako drugo in čerto nedeljo v mesecu! Starši, ne pozabite na versko vzgojo vaših otrok! Navadno dobro poskrbimo za vsestransko izobrazbo, športno in glasbeno napredovanje in izobrazbo naših otrok, v verskem pogledu pa so navadno kot odrasli možje in žene še vedno v otroških "boklecah". Poskrbite starši, da se bodo tudi versko razvijali!

p. Janez

p. Ciril A. Božič, OFM
Marija Anžič, laična misjonarka
S.CYRIL&METHODIUS SLOVENIAN MISSION
Baraga House, 19 A'Beckett Street
PO BOX 197, KEW VIC 3101
Tel.: (03) 9853 7787
Mobile: 0412 555 840 Fax: (03) 9853 6176
E-mail: ciril@infochange.net.au
DOM POČITKA - MOTHER ROMANA HOME

SV. CIRIL IN METOD MELBOURNE

V sredo, 24. septembra, smo obhajali praznik blaženega Antona Martina Slomška, zadnja nedelja v septembru pa je bila SLOMŠKOVA NEDELJA. Pri sveti maši je pel pevski zbor Slomškove pesmi. Pretekli sta že dve leti, kar smo v Yarra Ranges posadili sadiko najstarejše vinske trte na svetu z mariborskega Lenta. Lepo pomladansko vreme, sicer precej vetrovno, je na McWilliams posestvu v Sevillu privabilo okrog 350 ljudi. Koordinator projekta Stara vinska trta Vinko Rizmal je s sodelavci organiziral kulturno in pravo ljudsko slavje.

V sredo, 1. oktobra, smo začeli rožnovenski mesec. Leto od lanskega oktobra do vključno letošnjega oktobra je LETO ROŽNEGA VENCA. Rožni venec molimo ob petkih ob 7.15 zvečer, ob nedeljah pred mašo ter ob torkih ob 10. uri dopoldne, ko se zbira k molitvi molitvena skupina. Pri nedeljskih mašah v septembru in oktobru je naš akolit Chris McKean govoril v angleščini o skravnostih rožnega venca. Poučno in koristno za mlajše in starejše.

POTOVANJE NA 29. mladinski koncert: Lidija Bratina je lepo organizirala naše potovanje. Iz Melbourne smo odpotovali z avtobusom v četrtek, 2. oktobra, ob 7.10 zjutraj. Ob 7.05 zvečer smo bili že v Merrylandsu, kjer so nam pripravili zelo okusno večerjo. Vsi dnevi v Sydneju so bili prijetni in mladinski koncert odlično izveden. Več o tem pišemo posebej v tej številki Misli. Za vse gostoljubje se patroma in rojakom v Sydneju iz srca zahvaljujemo. Tako prijetno je bilo tam, da

nam avtobus kar ni hotel vžgati. Tako smo po posredovanju mehanika ob pol treh popoldne le zapustili Merrylands in ob pol dveh v ponedeljek zjutraj srečno prispleli v Kew.

"En hribček bom kupil, bom trto sadil..."

Generalno čiščenje cerkve in okolice smo imeli v soboto, 11. oktobra. V ekipi so bili Tone Mikuš, Tilka in Valentin Lenko, Angelca Veedetz, Zora Kirn, Jože Rozman, Tone in Martin Knap, Frenk Žužek, Bernard Brenčič, Viktor Ferfolja, Maks Korže. Štefan Cek je še pobral oblogo okrog okrasnih opek, ki jo je namestil Bernard Brenčič. Novo ozvočenje sta ta dan pričela montirati Simon Grilj in David Hvalica. Na zadnji dan septembra so oprali preprogo v dvorani, knjižnici, pisarni, pevski sobi in v štirih sobah Baragovega doma. Tako, da je vse pomladno sveže, čisto, urejeno. Jožica Gerden iz Mildure pa je koncem tedna pred Slomškovo nedeljo umetniško obnovila vse kipe naših jaslic. V pripravi na jubilej je bilo zares veliko dela opravljenega na raznih področjih.

ANNUAL MASS FOR MIGRANTS AND REFUGEES je bila 12. oktobra v katedrali svetega Patrika. Ob pol treh popoldne smo v procesiji molili rožni venec, ob 3. uri je bila sveta maša, ki jo je vodil nadškof dr. Denis Hart. Tudi slovenske narodne noše so popestrile slovesnost. Pri rožnem vencu je sodelovala Anica Smrdel, petje Iurške pesmi je vodil Lenti Lenko, bandere so nosili Maks Korže, Štefan Merzel, Jože Brožič, Franc Krenos; v narodnih nošah so jih spremljali Kara in Callum Oppelli Fergeus, Tilka Lenko, Angelca Veedetz, Marta Krenos in Milena Merzel.

PRAZNOVANJE 35. obletnice blagoslovitve naše cerkve bo na misijonsko nedeljo, 19. oktobra. Našo cerkev svetih bratov Cirila in Metoda je 20. oktobra 1968 blagoslovil koprski škof dr. Janez Jenko. Slovesno sveto mašo bo ob letošnjem praznovanju vodil ob somaševanju p. Mauricea Westa, p. Valerijana, p. Janeza in p. Cirila definitor in prokurator slovenske frančiškanske province, osebni odposlanec patra provinciala, gvardijan samostana v Kamniku pater Boris Markež. Na predzadnji seji Pastoralnega sveta, 25. avgusta, smo določili nekaj smernic za prenovo cerkve in praznovanje. Na praznik **Marijinega rojstva, 8. septembra**, smo začeli z deli obnove naše cerkve. Štefan Cek in France Kravos sta v prvem tednu prenove prepleskala cerkveni strop, ograjo na kor, lesene obloge in lepotno mrežo ob vhodu v cerkev – takorekoč celotno notranjščino cerkve. Bernard Brenčič in Stane Debelak sta namestila leseno oblogo na stenah ob klopeh. Že v torek, 16. septembra, so Zora Kirn, Anica in Ivan Horvat, Marija Jernejčič, Katica Hvalica, Vida Kravos in Lora Vičič generalno očistile cerkev in okolico. Tone

Prijetni so spomini na trude minile. Na fotografiji: Anica Markič, Zvezdana Tavčar, Lojze Markič, ki je z mnogimi sotrudniki pred 35 leti zidal našo cerkev Kew, za katero je naredil načrt in nadzoroval gradbena dela ing. gradbeništva Branko Tavčar.

Mikuš je za 17. septembra organiziral montiranje klopi, ki jih je tapeciral Mirko Cestnik. Pri montaži so s Tonetom sodelovali: Bernard Brenčič, Stane Debelak, Jože Veedetz, Viktor Matičič in Ivan Horvat. Ta ekipa je tudi spet pripravila dvorano. V četrtek in petek, 18. in 19. septembra, so položili lepo novo žametno rdečo preprogo v prezbiteriju, pod korom in po sredini cerkve, na podobo Marije Pomagaj smo pričvrstili na novo pozlačeni kroni in za štiri opeke zvišali njen prestol. Obnovljeni sta tudi obe kadilnici, oltarni kriz in zvonec. Simon Grilj je poskrbel za novo ozvočenje, pomagal mu je David Hvalica, Alex Bratina pa je napeljal elektriko. Alex Bratina in Štefan Cek sta v petek, 26. septembra, namestila nove luči po cerkvi na na koru. Vse stene cerkve so umite – delo Štefana Ceka in Franceta Kravosa ter Simona Grilja in Davida Hvalice. Bernard Brenčič je naredil klop v spovednici, omarico v cerkvi in zakristiji za

Tudi v letošnjem letu je bilo v Kew precej obnovitvenih del. Stara hiša zahteva vsak dan kakšno popravilo. Za 35. obletnico blagoslovitve cerkve smo popolnoma prenovili njeno notranjščino. V mesecu juniju pa se je Tone Bogovič povzpel do strehe verande Baragovega doma in zamenjal vse žlebove ter popravil streho.

Tone ves mladosten praznuje 15. oktobra svoj 70. rojstni dan. Ker je odšel za dva meseca skupaj z ženo Olgo na dopust v Slovenijo, mu bomo nazdravili v začetku novembra, ko bo spet med nami. Že sedaj pa mu kličemo: Bog Te živi, Tone in še na mnoga zdrava, srečna leta!

ozvočenje, lesen zaključek ograje na koru ter na stranskih vratih posebna zapirala. Že prej pa je olepšal ambon. Dela so potekala izredno hitro, saj smo imeli mašo v dvorani samo drugo nedeljo v septembru. Na tretjo nedeljo smo bili že v obnovljeni cerkvi. Nedeljsko kosilo na tretjo nedeljo v septembru je bilo okusno in v veselje vseh. Okrog 130 se je nahranilo. Hvala Jožetu Rozmanu, Rožiči Pirc, Tilki in Ivanu Horvat, Anici in Ivanu Horvat, Mariji in Janezu Rotar, Mihaili in Rudiju Kolonini, članicam društva svete Eme.

V oznanilih in na programu radijskih postaj SBS in 3 ZZZ smo koncem septembra in v oktobru večkrat povedali: **Hvala vsem mojstrom, sotrudnikom in dobrotnikom**, ki dobrohotno spremljate prenovo našega svetišča. Za praznovanje vabimo vsaj 35 otrok, ki bodo v procesiji med mašo prinesli prižgane sveče. Vsaka bo simbolizirala eno leto. Draga Gelt in Lucija Srnec sta že pripravili besedilo, ki bo spremljalo prinašanje sveč. Opozorilo nas bo na pomembne dogodke leta, ki jih bo označevala prižgana sveča. Lidija Bratina zbira imena otrok, ki bodo sodelovali pri slovesnosti. Njen telefon je: 9700 3178. Lojze Jerič je naredil veličasten mozaik Marije Pomagaj in skupaj s svojo ženo Ivo ga v imenu družine poklonjata skupnosti ob našem praznovanju. Mozaik bomo ta dan blagoslovili in namestili v Baragovem domu. Lepo in prisrčno vas vabimo na to naše skupno slavje. Povabite k slovesnosti tudi svoje otroke in vnuke, ki so bili v naši cerkvi krščeni in so tukaj prejeli tudi druge zakramente. To naše praznovanje bo najprej zahvala Bogu po Mariji Pomagaj za vse milosti ter zahvala vsem, ki so in ste gradili in gradite še danes slovenski misijon svetih bratov Cirila in Metoda v Viktoriji. Na svoj način pa bo tudi poskušalo dati odgovor na vprašanje, ki ga pogosto zastavljajo v Sloveniji: Ali Slovenci v Avstraliji še potrebujejo slovenskega duhovnika, svojo cerkev in svoj misijon?

Po slovesnosti v cerkvi bo BBQ in domače razpoloženje v dvorani. Vabljeni in dobrodošli v Kew v nedeljo, 19. oktobra, ob 10. uri dopoldne. In seveda velja to vabilo za vsako nedeljo vsakega tedna, ki nam je podarjen.

Del našega praznovanja 35. obletnice blagoslovitve cerkve pa bo tudi v torek, 2. decembra 2003. Ob 10. uri dopoldne bo vodil somaševanje izseljenskih duhovnikov, ki delujemo

v nadškofiji Melbourne, **nadškop in metropolit dr. Denis Hart**. Duhovniki bomo imeli potem sestanek z nadškopom, vse pa sem povabil še na kosilo, ki ga bodo, tako upam, z veseljem in okusom pripravile članice društva sv. Eme, kot pred dvema letoma. Gospodje niso pozabili, da so pri nas dobro jedli. Tudi okusna hrana in dobra postrežba popestrita praznovanje.

MOLITVE ZA POKOJNE:

Za obisk pokopališča in molitev za rajne v prvih osmih dneh novembra Cerkev naklanja popolni odpustek. Prav tako v vseh cerkvah in javnih kapelah na dan 1. in 2. novembra, ali prejšnjo ali naslednjo nedeljo, kdor moli vsaj ocenaš in vero in je bil pri spovedi in obhajilu ter moli po namenu sv. očeta.

V nedeljo, 26. oktobra, bo ob 2.00 popoldne sveta maša v dvorani kluba **PLANICA** v Springvale za pokojne člane in prijatelje. Ob 3.00 bodo molitve pri hrastu na **Springvale pokopališču** (vogal Seventh Road in Eighth Avenue). Ob 6.00 zvečer bo sveta maša v **MORWELLU**.

V soboto, 1. novembra, je praznik vseh svetih. V Kew bo sveta maša ob 8. in 10. uri. Po deseti maši bomo šli na pokopališče v Kew, kjer bomo molili za naše pokojne in pokropili grobove.

KEILOR POKOPALIŠČE: Nedelja, 2. novembra, dan vernih duš. **Po deseti maši v Kew bomo šli na pokopališče Keilor**, kjer bomo molili za pokojnega p. Bazilia, mater Romano, sestro Emo, dobrotnike, vse pokojne rojake, ki počivajo na tem pokopališču ali kje drugje in za naše starše in stare starše ter sorodnike, ki počivajo v krajinah, kjer smo doma. Od tam se že ponavadi po molitvi in blagoslovu grobov napotimo na kosilo v slovenske domove: **Jadran, St. Albans in Eltham**. **Na ELTHAMU bodo ob 5.00 popoldne molitve pri znamenju**.

Uprava pokopališča Keilor in Tobin Brothers Funeral Service nas vabita k sveti maši za naše pokojne v soboto, 8. novembra, ob 11.00 dopoldne pod šotorom na Keilor pokopališču.

V nedeljo, 9. novembra, bo v Kew sv. maša le ob 9. uri dopoldne. Ob 11.30 bo sv. maša v GEELONGU ter po maši molitve za pokojne na zemljišču kluba ob spominskem znamenju. **Ob 5.00 popoldne bo sveta maša v ST. ALBANSU**.

ALBURY – WODONGA: V nedeljo, 23. novembra, na praznik Kristusa Kralja vesoljstva,

bodo molitve ob 6.00 zvečer na pokopališču v Wodongi ter ob 7.00 zvečer sveta maša v cerkvi Sacred Heart, 283 Beechworth Road.

PREROJENI V KRSTU:

Liam Andrew DALZIEL, rojen 14.11.2002 v Melbournu. Mati Esther Durut, oče Peter Dalziel. Botra sta Audra McDonald in David Beljan. V župnijski cerkvi Sacred Heart v Kew, 13.09.2003. Siena Rose KINKELA, rojena 25.07.2003 v Malvernu VIC. Mati Irene Anthona Brumen, oče Vilim Frank Kinkela. Botra sta Susan in Roman Brumen. Sv. Ciril in Metod v Kew, 21.09.2003. Annmaree Beth BRIŠEVAC, rojena 11.05.2003 v Carltonu VIC. Mati Helen Antonia Vučko, oče Nikola Briševac. Botra je Vivienne Katsoulotos, priča krsta Christine Waterson. Sv. Ciril in Metod v Kew, 28.09.2003.

ZDRUŽENI V ZAKRAMENTU SV. ZAKONA:

Joseph ŠABEC, sin Jožeta Šabec in Jožice Zamernik in Amanda Rochelle McQUILLAN sta se 27.09.2003 poročila v naši obnovljeni cerkvi v Kew. Priči sta bila Daniel Šabec in Tiffany Jones.

Sonia Margaret ROTAR, ki je bila krščena v naši cerkvi v Kew 19.09.1971 in Timothy Peter CARRIG sta se 4.10.2003 poročila v cerkvi sv. Ignacija v Richmondu VIC.

O D Š L I S O :

DARINKO HAFNER, rojen 10.12.1916 v Ljubljani, je umrl v Austin Hospital v Melbournu 3. avgusta 2003. Kremiran je bil na Faulkner Crematorium. Bil je naročnik Misli in tudi njegova smrt pomeni enega naročnika manj. Hvala njegovim otrokom za sporočilo. Sožalje ženi Anne, sinovoma Stanu in Joeu z družinama.

RAFAEL KOREN je bil rojen leta 1933 v Borjani pri Kobaridu. Umrl je v prvi polovici septembra 2003 v Caufieldu VIC, **je sporočil njegov vaščan Janko Filipič.**

ZVONKA JURIČIČ roj. Ferjan, je umrla 14. septembra 2003 v Bronsey VIC, stara 67 let. Njena sestra nam je obljudila še ostale podatke.

Sožalje vsem žalujočim, pokojni pa naj se spocijejo v Božjem miru.

ŠTEFAN VUČKO, rojen 20. avgusta 1924 v Lipovcih v Prekmurju, je umrl 10. septembra 2003 v Wangaratti, kjer je živel od leta 1953. Opravljal je poklic krojača, za kar se je izučil v domovini. Slovenijo je zapustil leta 1951, ko je pribeljal v Avstrijo in od tam v Avstralijo leta 1952 z bratom

Alojzem. Nekaj časa sta bila v Bonegilli, potem pa se je Štefan zaposlil v Albury kot krojač. Od tam je odšel v Wangaratto, kjer je nekaj mesecev delal v tovarni ter nato začel na svoje kot krojač. Njegov brat Alojz iz Melbourna piše: Štefana sem obiskal za rojstni dan in je bilo vse v redu. Pred petimi leti je imel srčno operacijo. Umrl je v svoji hiši za posledicami srčne kapi. Štefan je redno obiskoval versko središče in sem prepričan, da je odšel pripravljen na drugi svet.

Pokopan je bil 16. septembra v Wangaratti.

**Brat Alojz Vučko z ženo Lojzko, Greenvale VIC.
Sožalje bratu Alojzu in družini!**

JOŽE ZORMAN iz Enfield v Južni Avstraliji sporoča

Urednik Misli, cenjeni p. Ciril! Oglasjam se Vam danes s podatki »Matici pokojnih« in sicer kar dva:

JOŽEF MATELIČ je bil rojen v Kobaridu in je umrl 01.11.2002, star 86 let. Zapušča ženo Anico in hčerkino Mimi z družino. Živel je v Redwood Parku, S.A.

STANKO MIKLAVEC (ŽAGARJEV), rojen v Hraščah pri Postojni, umrl 23.04.2003 v Port Augusti, S.A., star 74 let.

Poleg teh žalostnih novic, je moje pisanje namen poravnati naročnino za Misli za naprej. Če se je cena spremenila, bom pa dodal. Hvala Vam in vsem tistim, kateri zbirate in pripravljate mesec za mesecem to, kar rad prebiram že toliko let. Bog Vas živi in prisrčen pozdrav!

Jože Zorman, Enfield S.A.

SPOŠTOVANI G. JOŽE, hvala Vam za pismo, za naročnino in za podatke o pokojnih rojakih. Če Vam uspe zvedeti še rojstne podatke o pokojnih, nam sporočite, da bodo podatki popolni. Oglasite se nam še kaj. Lepo je imeti dopisnike z različnih koncov Avstralije, ki smo jih poselili Slovenci. Slovenski frančiškani, ki delujemo v Avstraliji, se skupaj z laično misijonarko Marijo Anžič, ki Misli urejuje, trudimo, da bi bile aktualne in zanimive. Naročnina ostaja tudi za prihodnje leto 30 dolarjev, čeravno, kot sami dobro veste, se vse stvari samo dražijo. Tisk, internet, elektrika, servisi strojev, telefon, faks, fotografije, papir – vse to nam vedno veča številke na računih. Bomo sопihali, dokler bomo mogli. Hvala Vam, g. Jože, in vsem dopisnikom ter dobrotnikom Bernardovega tiskovnega skladu.

p. Ciril

Poživimo skupnost - Ignite 2003

program 29. mladinskega koncerta

s Povezovalca programa Karl in Donna Lukežič.

1. Dayna's Action Works – Cheersquad, Sydney: All fired up! Katrina Bryce, Samantha Doak, Jade Galea, Paula Keen, Ashley Kopp, Anne Middleton, Savannah Olden, Rebekah Raducki, Sarah Walden

2. Australian Slovenian Idols – Slomškova šola, Sydney

Prižgimo si lučke | Lučke

Jordan Covich, Brendan Dekleva, Luka Gojak, Lana Gojak, Veronika Konda, Nadia Laznik, Jessica Murko, Olivia Murko, Daniel Samsa, Nicole Samsa, Lauren Stariha, Andrew Šuber, Stephanie Šuber

3. Foklorna Skupina Iskra, Melbourne

Andrew Bratina, Adrian Butinar, Leah Fistrič, Melissa Fistrič, Michelle Fistrič (Leader), Simon Fistrič, Michele Hrvatin, Amanda Hrvatin, Dion Srkulj, Sasha Srkulj, Martin Tegelj, Stefan Tegelj, Gavin Trbanc

4. Natalie Bratina, Melbourne

Sem deklica mala vesela

5. Mathew Bratina, Melbourne

Moj očka so mi rekl

6. Chelsea Ovijach, Sydney

I wanna be loved by you

7. Coffs Kids, NSW

Poetry reading: Tip-toe tail & A Superfamily | Folk song medley: Twinkle, Twinkle, Little Star, Aja, aja, aja, & Mi se imamo radi

Rudi Črnčeč, Cameron Dimech, Tahlia Dimech, Justin Dimech

8. Funky Chicks 2003, Sydney

Let's get loud

Jessica Murko, Stephanie Šuber

9. Steven Rožanc, Sydney

Rondo music (Clement) | Study (Stephen Hiller)

10. Rebecca Keen, Sydney

Only hope

11. Stephanie Tomažin, Sydney

Irish Medley Dance

12. Rožmarin pod južnim soncem, Moški pevski zbor, Sydney

Lipa | Eno devo le bom ljubil

Franc Danev, Uroš Ergaver (conductor), Lojze Husarek, Rudi Jaksetič, Lojze Kmetič, Ivan Kobal, Ivan Koželj, Jože Lah, Karl Lukežič, Mirko Lukežič, Lojze Magajna, Jože Modrijančič, Franc Mramor, p. Filip Rupnik, Štefan Šernek, Jože Šuštar

13. Proteus Anguinus, Melbourne

Oh Happy Day | People get ready

Leah Fistrič, Melissa Fistrič, Michelle Fistrič, Simon Fistrič

14. Big Bang Theory, Sydney

Kiss Me | Harder to Breathe

Lillian Danev, Martin Danev, Robert Fišer, Damjan Nemeš

15. Chrissy Mesarič & Iris Dietner – Piano Duet, Melbourne

The Ancient Gypsies | Marching Dwarfs

16. Melissa Fistrič, Melbourne

We're in Heaven – DJ Sammy

17. All Saints Slovenian Choir, Figtree/Wollongong

Hvala, starši Vam za vse

Barica Brodnik, Margaret Hatežič, Gizella Mlinarič, Marica Pirnar, Ivanka Žabkar, Olga Žičkar, Andrew Žičkar (Organist)

18. Andrew Bratina & Leah Fistrič, Melbourne

Love you Dearly (from Calamity Jane)

19. Južna Zvezda, Sydney

I will follow Him | My God / Moj Bog | Rad bi povedal svetu

Irenka Bell, Carmen Fuderanan, Danica Grželj, Rebecca Keen, Marjetica McAuley

20. Michelle Fistrič, Melbourne

Closer – The Corrs

21. James & Tanya Andrejaš, Sydney

Company – The Waifs

22. Adrian Butinar, Melbourne

Že vse je veselo | Visoko nad oblaki

23. Kristina Cestnik, Melbourne

Zabučale gore | Total & Free

Pokoncertna refleksija

PRELISTALI SMO PROGRAM in doživeli letošnji 29. mladinski koncert v Sydneju, ki je bil izredno lepo pripravljen in je potekal v profesionalni režiji. Elegantno sta povezovala točke programa mlada zakonca Donna in Karl Lukežič – ona v gorenjski narodni noši, on v tipični avstralski opravi. Multikulturalnost v vsej svoji pestrosti, v sprejemjanju in v podarjanju.

Geslo koncerta je bilo IGNITE – POŽIVIMO SKUPNOST. In mladi organizatorji z neutrudljivo Julie Brcar so vložili neizmerno truda in napora v pripravo koncerta in vsega, kar sprembla to dogajanje: dobro počutje nastopajočih in gostov, ki pridejo od daleč in blizu, skrb za nahranitev množice, nedeljska sveta maša, BBQ v nedeljo, Jumping Castle za otroke in mladino in sto drobnih pozornosti in skrbi, ki jih prinaša dan.

Slovenski misijon v Sydneju, organizacijski odbor, sponzorji in mnogi posamezniki so s svojimi talenti in sposobnostmi ustvarili zares nepozaben večer, ki ga je digitalno zapisoval fotograf Igor Poch, na video pa Vinko Bezić iz "Zagreb Studia". Za našo skupino iz Melbourna, ki je že v četrtek zvečer pripravovala v Sydneju, je materinsko poskrbela Lydia Bratina z vso organizacijo prevoza, nastanitve v motelu in pri dogovarjanju programa.

Začetek koncerta so popestire mažuretko skupine Cheesquad, v kateri sodeluje Paula Keen. Z vso močjo mladosti, lepote in navdušenja All fired up! Otroci Slomškove šole iz Sydneja so pod vodstvom učiteljic Danice Grželj, Kristine Šuber in ob klavirski spremljavi Carmen Fuderann lepo, svetlo oblikovali in zapeli Prižgimo si lučke. Biti luč, prižgati luč! Kako naporno je brati v mraku! Težko, nemogoče je živeti v temi.

Dekleta in fantje folklorne skupine Iskra iz Melbourna so nam s svojimi plesi predstavili slovensko tradicijo, to kar nas zaznamuje in nosimo globoko zapisano v naših genetskih kodih. Največjo odgovornost nosimo prav mi, prva generacija Slovencev v Avstraliji, da bo še drugi in tretji rod ohranil spomin na besedo, pesem in ples Slovenije. Štiriletka Natalie Bratina nam je pela seveda o mladosti, njen bratec Mathew v pesmi Moj očka so mi rekli nas je spomnil na naše korenine, Chelsea Ovijach, Coffs Kids, Big Bang Theory in Andrew in

Leah Fistrič so peli o ljubezni; Funky Chicks 2003 so nam sporočali, da moramo biti glasni. Glasba nas je vedno znova nagovarjala: Steven Rožanc; Chrisi Mesarič in Iris Dietner v duetu na klavirju – učiteljica in učenka. Rebeca Keen nam je prinašala upanje. Stephanie Tomažin nam je z irskim plesom spregovorila o multikulturalnosti tako kot Donna in Karl Lukežič. Spomin na Slovenijo z lipo sredi vasi nam je obudil Rožmarin pod južnim soncem – moški pevski zbor iz Sydneja. O pripravljenosti in veselju dnevu je prepeval Proteus Anguinis – vsi štirje Fistričevi otroci Leah, Melissa, Michelle in Simon. Melissa je pela še o nebesih, Michelle pa in Tanya Andrejaš z bratom Jamsom tudi o bližini in prijateljstvu. Pevski zbor slovenske cerkve vseh svetih iz Figtree (Wollongong) je v vseh nas prebujal hvaležnost do staršev. Mlade gospe dekliškega zbora Južne zvezde so se napravile v redovnice in kot v filmu doživeto zapele o Bogu.

Da je že vse veselo je v predzadnji točki povedal meh diatonične harmonike Adriana Butinarja in nas opozoril na veselje, ki mora biti sestavni del našega življenja, ki se spreminja. In v tem spreminjačem svetu, kjer bučijo gore in se poslavljajo mladost, živim jaz, takšen, kakršen sem – jaz. O tem je z vso nežnostjo in umetniško močjo zapela najprej v slovenski narodni pesmi ter nato v svoji lastni pesmi Kristina Cestnik in sklenila bogat večer, ki se je nadaljeval s podobo vseh nastopajočih na odru, s podelitvijo priznanj za sodelovanje in pomoč pri koncertu, nagrad Harvey Normana ter pesmijo uradnega fotografa Igorja Pocha in njegove žene Vesne Dan ljubezni.

Toliko sporočilnosti nam je prinesel 29. mladinski koncert v Sydneju, da bo lahko še poživiljal našo skupnost. In naj jo poživilja, kajti prihodnje leto bo potreben spet prižgati luči in pokazati svojo mladost, tradicijo, korenine, ljubezen, glasnost, glasbo, upanje, multikulturalnost, spomin na Slovenijo, pripravljenost, nebesa, hvaležnost, Boga, bližino in prijateljstvo, veselje, svet in samega sebe na 30. mladinskem koncertu.

Da pa bo uspešen, je treba vse to vaditi vsak dan. Vaditi pa moramo vsi, ki razumemo, kaj pomeni: Dober dan, prijatelj!

p. Ciril

Donna in Karl Lukežič

13. Proteus Anguinus:

Melissa, Simon, Leah in Michelle Fistrič

10. Carmen Fuderanan in Reb

6. Chelsea Ovijach

19. Južna Zvezda: Carmen, Rebecca, Irenka, Marjetica, Danica.

2003

FOTO:
Igor Poch

ignite

16. Melissa Fistrič

12. Rožmarin pod južnim soncem

Justin, Tahlia, Cameron Dimech, R

Martin in Lillian Danev, Damian Nemeš, Robert Fišer

18. Lea Fistrič in Andrew Bratina

2. Australian Slovenian

5. Mathew Bratina

Vesna in Igor Poch

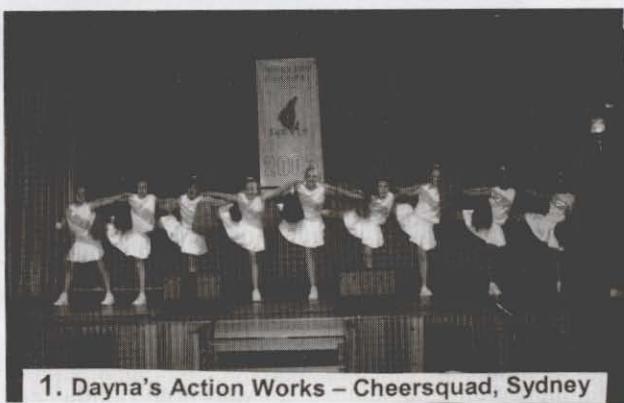
15. Iris Dietner in Chrissy Mesarič

Tanya in James in Andrejaš

20. Michelle Fistroč

1. Dayna's Action Works – Cheersquad, Sydney

22. Adrian Butinar

ids:
Crnčec 11. Stephanie Tomažin

3. Foklorna skupina Iskra, Melbourne

9. Steven Rožanc

ols – Slomškova šola

4. Natalie Bratina

17. Zbor cerkve vseh svetih Figtree/ Wollongong

IGNITE 2003

All Fired Up - Poživimo skupnost!

The theme IGNITE - All Fired Up / Poživimo skupnost was selected for this year's 29th Annual Slovenian Youth Concert with the intention of (re) igniting a spark or flame within the hearts of the Australian Slovenian community. The song "All Fired Up" was used as the theme song for the concert. Please take some time to read the lyrics and reflect upon it's relevance as expounded in this article.

Living with me eyes closed
Going day to day
I never knew the difference
I never cared either way
Looking for a reason
Searching for a sign
Reaching out with both hands
Gotta feel the kick inside
ALL FIRED UP (chorus)
Now I believe there comes a time
(all fired up)
When everything just falls in line
(all fired up)
We live and learn from our mistakes
(all fired up)
The deepest cuts are human made
Now I believe! **ALL FIRED UP!**

Ain't nobody living
In a perfect world
Everybody's out there
Crying to be heard
And I've got a new fire
Burning in me eyes
Lighting up the darkness
Moving like a meteorite

In the song, the first verse describes how most of us tend to live with our "eyes closed" in oblivion. It's easy to get stuck into a routine or avoid going outside our safety zones. However, each of us have been stamped with an inner desire to discover the meaning and purpose of our lives and to experience life and love as it was intended by our Creator. How many of us actually dare to "reach out with both hands" to discover the inner desire that has been placed within each of us by our loving Father, to "feel the kick inside"?

The second verse of the song simply presents a well known truth, that there is no such thing as a perfect Church or community. We can never find the perfect family, circle of friends, Church or community. Sometimes we may wish that there was more community involvement or that some things were like the "good old days". We may have concerns over the sustainability of the Australian Slovenian community. However, such comments alone do not elicit action or change. Perhaps we need to include the passion and enthusiasm of Australia's Blessed Mary MacKillop, who said "never see a need without doing something about it". The actions of each of those who form part of any community determine it's current and future successes.

In many ways, we are very lucky to be part of an ethnic community in which we can feel a sense

of belonging and contribute our God given talents to common goals and initiatives, such as the annual youth concerts. We were very blessed that so many people contributed to Ignite. It is only through their involvement that Ignite was such a fantastic event. Many thanks to all who contributed to making it an extraordinary concert especially to our generous sponsors and volunteers, performers and those who came from all around Australia to watch.

Finally, the chorus of this song calls us to reflect that each of us makes mistakes, but do we always learn from them? The song challenges each of us to learn and grow. Further, it tells us that the "deepest cuts" we experience are caused by those whom we live and work with. The onus is on each of us to treat others just as we would want to be treated.

Our hope is that Ignite will inspire all in the Australian Slovenian community. May it burn passionately in our hearts so that we are never afraid to use and share our talents. To quote the great Nelson Mandela, "We were born to manifest the glory of God within us. It's not just in some of us, it's in everyone. And as we let our own light shine, we unconsciously give other people permission to do the same".

We must make special mention of our first and final acts. The opening act was Dayna's Action Works which comprised 9 girls, one of which was Australian Slovenian Paula Keen. They were planning to perform a cheer leading display to another song. Two weeks prior to the concert, they were asked if they could perform to our theme song, "All Fired Up". Despite the tight time frame, they were able to do so and must be congratulated for their efforts. Many thanks to Dayna and the girls for an awesome opening number! We concluded with Kristina Cestnik, an incredibly talented girl, who after singing a Slovenian folk song a cappella, ended the concert with her original song: Total & Free.

It was great to see some new faces on stage including the gorgeous Chelsea Ovijach, who sung "I wanna be loved by you" and Cameron, Justin and Tahlia Dimech of "Coffs Kids", who travelled all the way from Coffs Harbour.

Congratulations to the 85 plus performers who comprised the outstanding 23 acts. Thank you for your effort, enthusiasm and for sharing your talents!

While we overlooked mentioning it on the day, how blessed were we that the concert was celebrated on the great feast day of St Francis? And of course we were fortunate to have had three great Franciscan fathers among us. In the words of St. Francis: Pax et Bonum, Mir in dobro, Peace and goodness!

Looking forward to next year's 30th Annual Youth concert in ...

Julie Brčar, Sydney

ZAHVALI

Prisrčna hvala patru Cirilu za redni obisk vsak prvi petek v mesecu, za molitev rožnega venca, sv. mašo in zadnji blagoslov na Springvale pokopališču. Mama **LUIZA LUDVIK**, ki je umrla 12. avgusta 2003 je bila 15. avgusta položena v isti grob, kjer počiva že 11 mesecev njen sin Anton.

Iskrena hvala vsem sorodnikom, vaščanom, prijateljem in znancem, ki ste prišli k molitvi rožnega venca, k sveti maši, jo spremljali na njeni zadnji poti, za cvetje, tolažilne besede in sožalne kartice. Zahvalim se Bogu, da nam jo je ohranil do njenega 91. leta. Imela sem priložnost ji vsaj v majhni meri povrniti in ji pokazati hvaležnost za njen trud, požrtvovalnost in ljubezen, ki nama je mama nudila do zadnje minute njenega življenja.

Hčerka Ivanka Spevan

Ob nenadni in boleči izgubi dragega moža, očeta in starega očeta **ŠTEFANA KOLENKO** se prisrčno zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem za obiske v bolnišnici v času njegove kratke bolezni. Posebna zahvala patronu Valerijanu in Filipu za obiske in lepe besede pri pogrebni maši in pogrebu. Iskrena zahvala za izrečena sožalja in darovane svete maše ter cvetje in vse tolažilne besede. Prav lepa hvala gospe Ovijač za lepo pesem ob odprttem grobu. Lepa hvala našim kuharicam za dobro postrežbo po pogrebu.

Zalujoča žena Anna in družina Kolenko

BRIGITA BRKIČ, roj. Kuči, rojena 12.09.1927 v Muti na Koroškem, je umrla v Caritas Christi Hospice v Kew 16.09.2003. V Avstralijo je prišla leta 1950. Po enem letu se je poročila z Mirkom Brkičem. Zapošča moža Mirka, sina Mladena in hčerko Rose ter štiri vnuke.

Naj počiva v miru Božjem!

Sporoča Anita Pleško, Hawthorn VIC.

PRAZNOVANJE ZAKONSKIH JUBILEJEV smo imeli po navadi skupaj s praznikom našega zavetnika nadangela Rafaela, ob koncu septembra. Letos pa bo to praznovanje v nedeljo, 26. oktobra, ko bo obenem 40. letnica mojega prihoda v Avstralijo (23.10.1963). Vabimo naše jubilante, ki obhajajo okrogle obletnice poroke, ki so deljive s številom 5, da se prijavijo za to skupno praznovanje. Med nami bo tudi zastopnik p. provinciala Staneta – p. Boris Markež, ki ga že poznate s prejšnjih obiskov. Po cerkvenem praznovanju bo za vse kosilo v dvorani.

Razlog za spremembo je bil obisk škofa Manninga iz Parramatte, ki je bil na Rafaelovo prvič med nami in je birmal sedem mladih, ki so prejeli zakrament birme: Christopher Anderson, Luke Bleesing, Dominic in Kristal Fabiano, Danica in Sasha Krajnc in Steven Palumbo (**fotografija spodaj**). Isti dan smo praznovali 30-letnico blagoslovitve naše cerkve (14.1.1973). Ob slovesnem vhodu škofa in birmancev ter botrov v cerkev je iz kora mogočno zadonela pesem »Ti si

p. Valerijan Jenko OFM, OAM
p. Filip Rupnik OFM
ST. RAPHAEL SLOVENIAN MISSION
313 Merrylands Rd., Merrylands NSW 2160
PO Box 280, MERRYLANDS, NSW 2160
Tel.: (02) 9637 7147 in (02) 9682 5478
Mobile: 0419 236 783 Fax: (02) 9682 7692
E-mail: rafael@zeta.org.au ** filipr@pacific.net.au
valerian@pacific.net.au ** filipr@pacific.net.au

SV. RAFAEL SYDNEY

Peter Skala«. Nato je Jožica Modrijančič v narodni noši izrekla škofu dobrodošlico v imenu naše skupnosti. Sledila je slovesna maša in sv. birma. Med nami je bil tudi p. Kevin Goode, ki je zastopal avstralske frančiškane. Nato smo šli s škofom v dvorano na kosilo. Škof se je v prijetnem pogovoru kar precej dolgo zadržal med nami in je ob odhodu izjavil: »I enjoyed every minute with you.« Zahvalil se je za prispevke pri gradnji stolnice in nas povabil, da si jo ogledamo in v njej pomolimo.

29. mladinski koncert je bil v soboto, 4. oktobra, prav na praznik sv. Frančiška. Že v četrtek je prispel avtobus z našimi rojaki iz Melbourn, ki so dali koncertu kar dobršen del programa. Organizacijo in vodstvo je imela na skrbi Julie Brcar in je nalogu odlično opravila, za kar smo ji zelo hvaležni; pa tudi drugim, ki so sodelovali, nastopali ali pomagali na ta ali oni način. Zahvala gre tudi obema delovnima skupinama (1. in 3.), Igorju Poch, ki je fotografiral nastopajoče, Urošu, ki je bil vedno in takoj pripravljen priskočiti na pomoč, kjer je bilo potrebno. Video je snemal Vinko Bezić, po montaži

pa bo na voljo za prodajo vsem. Zahvala tudi Karlu in Donni Lukežič, ki sta dvojezično povezovala program.

Omenil sem že nedeljo zakonskih jubilejev, 26. oktobra. Naj dodam še, da je to četrtta nedelja v mesecu, ko je družinska maša za starše in otroke. Birmanci, botri in starši naj gotovo ne manjkajo. Kot sem omenil v zadnjem Rafaelu, naj bi bila četrta nedelja v mesecu srečanje naših mladih pri maši v

Merrylandsu ali pa vsaj enkrat na mesec, katero drugo nedeljo.

Spominska maša v Rookwoodu bo tudi letos v kapeli Srca Jezusovega ob 9.00 uri dopoldne (eno uro prej kot pretekla leta). Nato bo blagoslov grobov na novem in starem delu. Svojci pokojnih naj poskrbijo za okrasite grobov – maša v Merrylandsu bo ta dan že ob 7.00 zjutraj.

Zegnanje v Figtree bo tudi letos na prvo nedeljo v novemburu, 2.11. ob 5.00 uri popoldne, druge službe Božje bodo pa še 9. in 23. novembra.

Canberra ima službo Božjo na tretjo nedeljo v mesecu (16.11., 21.12. in izredna na božič, v četrtek 25.12 – vedno ob 6.00 zvečer – kraj Boake Pl. Garran, ACT).

Newcastle ima slov. službo Božjo na prvo adventno nedeljo 30.11. ob 6.00 v stolnici Srca Jezusovega, Hamilton, naslednjo pa spet v nedeljo po božiču na praznik sv. Družine, 28.12.

Gold Coast pride na vrsto za slovensko službo Božjo v soboto, 8.11 ob 7.30 zv., v cerkvi Srca Jezusovega, Fairway Dr. Clear Water Islands, QLD.

Cornubia - »Planinka« - nedelja, 9.11. ob 10.30 dop. Po maši bo procesija h kapelici in tam molitve za pokojne. Sledi običajni piknik.

Buderim – Sunshine Coast; bo tudi tokrat imel mašo 9.11. ob 5.00 pop. - v cerkvi Matere Božje.

Povabite še druge rojake, ki morda ne bodo brali tega obvestila in ne slišali radijske oddaje. To velja za vse naše službe Božje.

p. Valerijan

ZAHVALA

Ob težki izgubi dragega **LOJZA REBEC** se zahvaljujemo vsem prijateljem, znancem, pevskemu zboru ter molitveni skupini, ki ste z nami sočustvovali in ga pospremili v tako lepem številu na zadnji poti.

Prisrčna hvala patru Valerijanu in patru Filipu za lep mašni obred. Ob tej priliki se lepo zahvaljujemo tudi gospe Sonji in njenima pomočnicama za pripravljeno osmino v dvorani.

Dragi Lojze naj počiva v Božjem miru, mi pa se ga spomnimo v molitvi.

Žalojoči žena z otroci in vnuki, sestra Olga in svak Renzo z družinama, v Sloveniji pa še mama, dva brata in sestra.

NEKAJ O DOGAJANJU PRI SVETEM RAFAELU

Spet je mesec naokrog in nova številka »Misli«.

V Merrylandsu je bilo vse delo okrog priprave na mladinski koncert »Ignite – Poživimo skupnost 2003«. Več podrobnosti o tem je predstavljeno v fotografijah, ki jih je na profesionalni ravni posnel Igor Poch. V teh Mislih lahko vidite, kaj lahko naročite kot spomin na ta dogodek leta v Merrylandsu.

Prav koncert je bil v veliki meri vzrok, da smo na odru zamenjali večino dotrajanih zaves in obesili nove s certifikatom o odpornosti na ogenj. Veliko truda je v to vložila Andrejka Andrejaš, za kar smo ji hvaležni. Marija Matešič pa je skupaj s Sonjo Fisher poskrbela za izdelavo zaves na stranskih vratih, ki so zatemnile prostor na dan koncerta. Bog plačaj tudi njima.

OBNOVA KLETNIH PROSTOROV

Kot verjetno vsi že veste, je bila lansko leto ustanovljena organizacija »**HASA**« - **Historical Archive Slovenian Australians**, ki skrbi za zbiranje arhivskega materiala (Mihelca Šušteršič, Martha Magajna), sortiranje ter skladiščenje vsakršnega materiala, ki je plod dela Slovencev v preteklem obdobju migracije v Avstraliji. V prvi vrsti bi se rad zahvalil sponzorjem, ki so s finančno pomočjo neposredno omogočili nabavo materiala (Cyril & Frances Jamšek, Royal Guardian Mortgage Corp. – Anthony Tomažin, Fredi Brežnik, »Triglav-Panthers Club, SDS Sydney). Priporočamo se tudi drugim, katerim kaj pomeni ohranjanje zgodovine. V ta namen smo v kletnih prostorih uredili skladišče in pisarno, v kateri se stvari urejajo in pripravljajo publikacije v zvezi s tem. Veliko dela je bilo s polaganjem novih ploščic, ki ga je opravil Mark Slatinšek s pomočjo Marka Gašperšiča in Jožeta Laha. Celotni kletni del vključno s hodnikom in stopniščem v prvem nadstropju smo prebelili profesionalni (Emil Kukovec) in amaterski pleskarji (Karl Lukežič, Jože Lah in moja malenkost). Skladišče sta nam pomagala urediti tudi Lojze in Ricky Slatinšek, ki sta tako ali tako nepogrešljiva sodelavca pri nas. Zamenjali smo tudi talno oblogo (carpet) v hodniku in po stopnicah. Veliko truda je v to vložila Olga Lah, ki koordinira pripravo arhiva. V tem tednu bomo montirali še »parapet« ograje, kot pripomoček, da se bodo starejši lažje vzpenjali po stopnicah navzgor. Dela torej v misijonu ne zmanjka, čeprav nekateri tega ne vidijo.

Če sem koga kot pomočnika pozabil, pritožbe sprejemam sam. Se pa že vnaprej vsem opravičujem za to!

Vzporedni projekt pa je **obnova hiše** 307 Merrylands Road (kopalnica, kuhinja, pralnica, zamenjava nekaterih vrat in oken, BBQ area, odtočne cevi, pleskanje), katero bomo v kratkem oddali v najem preko agenta.

ROMANJE: V ponedeljek, 13. oktobra, je fatimski dan in smo napolnili mini avtobus, ki bo odpeljal v Penrose Park, kjer bo ob 11.00 dopoldne sv. maša.

GARAGE SALE

Zaradi pokrivanja datumov bomo imeli prodajo šele naslednjki mesec – bo sproti objavljeno. Priporočamo se rojakom za predmete v dobrem stanju, ki jih seveda ne rabite, da jih prinesete v Merrylands za prodajo.

PEVSKI ZBORI:

Mešani cerkveni pevski zbor je imel veliko vaj v preteklem mesecu kot pripravo na srečanje s škofom Manningom iz Parramattte. Ponesni smo lahko, da imamo poln kor pevcev in tako pripomoremo k bogoslužju bodisi v slovenskem, angleškem in latinskem jeziku. Upamo, da bomo držali skupaj še naprej. Trenutno iščemo novega organista za določen čas, kajti naša organistinja gre na dopust na Filipine. Sedaj se pripravljamo na praznovanje jubilejev 26. oktobra in na spominsko mašo na pokopališču. Zato bi prosil vse pevce, da se redno in predvsem točno udeležujete pevskih vaj, da bomo bolje pripravljeni za praznične dneve. Ker bo v kratkem prišla velika vročina, bomo na cerkveni kor montirali že dolgo obljudbljeni »Waterfail« tank s hladno in normalno vodo. »Žeja torej letos odpade!«

Moški zbor »Rožmarin pod južnim soncem« je tudi že ustaljena praksa. Prav tako se pripravljamo z nekaj pesmimi popestriti program ob jubileju konec meseca. Še vedno vabimo vse, ki ste »na dobrem glasu«, da se nam pridružite na vajah. Mi se dobro zabavamo!

Uroš Ergaver

NAŠI POKOJNI

26. avgusta 2003 je v Northshore Hospital, Sydney, NSW umrl **TONI KRAFT**. Rojen je bil 17.5.1950 v vasi Črešnjice pri Brežicah. Bil je sin Antonia in Amalije roj. Kavčič. Delal je v Nemčiji, kjer se je izšolal za mehaničnega inženirja. V Avstralijo je prišel 1988, kjer si je v St. Mary's kmalu ustanovil podjetje za popravilo strojev. Rad je zahajal med Slovence. Zadnje čase je bil član kluba »Hubertus« v skupini častnih stražarjev Templarjev. Pokojni zapušča Bernadette Gumuwang s hčerko Bernadette (11 mesecev), v Nemčiji sina Roberta in dve vnukinji, v Sloveniji pa še sestro Martino Vodopivec. Pogrebna maša je bila 10.9.2003 v Merrylands, sledila je upepelitev v Pinegrovem pokopališču.

7. septembra 2003 je v bolnišnici v Liverpoolu, NSW umrla **JULIJANA LAŠENKO**. Rojena je bila 30.12.1915 v Juršincih pri Ptaju. V Avstralijo je prišla 1949, kjer se je poročila z Vladimirjem, ki je ruske narodnosti in je umrl lansko leto. Otrok nista imela. Pogrebna maša je bila v Merrylandsu, 11.9.2003, pokopana je bila na Independent pokopališču – ruski del v Rookwoodu.

Dne 27. septembra 2003 je v bolnišnici v Batlow, NSW umrla **ANTONIJA SOKAČ**, roj. Lesar. Rojena je bila 2.11.1949 v Ribnici na Dolenjskem, kot hčerka Stanka in pokojne Ljudmile Zbačnik. V Avstralijo je prišla 1969. Naslednje leto se je v Liverpoolu poročila z Josipom Sokačem, ki je po rodu iz Varaždinskih Toplic. Pokojnica je bila zadnje čase slabega zdravja. Poleg moža, v domovini zapušča očeta, sestro Andrejo in brata Stanka. Pogrebne molitve so bile opravljene v Worronora Crematorium v sredo, 8.11., na kar je sledila upepelitev. Posmrtnne ostanke bodo poslali v Ribnico in položili v grob pokojne matere.

KRIŽEM AVSTRALSKIE SLOVENIJE

Sydneyjska opera in koncertna hiša je gotovo najpomembnejša in največkrat fotografirana avstralska podoba. V letošnjem oktobru praznuje 30-letnico. Leta 1959 so začeli z deli gradnje, a odprli so jo šele leta 1973 po raznih osebnih in tehničnih težavah in zamudah pri gradnji.

Vlada Novega južnega Walesa je leta 1956 razpisala mednarodni natečaj, na katerem je zmagal danski arhitekt Jorn Utzon. Po načrtih naj bi gradnja stala 7 milijonov dolarjev. Z gradnjo so pričeli leta 1959, toda projekt je kmalu postal nočna mora tako v ceni kot v tehničnih težavah izvedbe. Poseči je morala politika in ko se Utzon ni mogel več sporazumeti z izvajalci gradnje, je leta 1966

30 let sydneyjske opere

protestno zapustil Avstralijo in se nikoli več ni vrnil. Načrt notranje opreme so prevzeli trije avstralski arhitekti. Celotna cena je iz sedmih milijonov narasla na 102 milijona dolarjev. Vlada je organizirala vrsto loterij in mnogi donatorji so se nesmrtno zapisali v gradnjo te lepotice. Po vseh zapletih in mnogih hudih besedah, je bila opera odprta oktobra 1973. Prva javna prireditev je imela tudi svojevrstno sporočilo – Prokofievova Vojna in mir.

Ob praznovanju 30. rojstnega dne bo v soboto in v nedeljo, 18. in 19. oktobra, zvečer Thirtieth – The Birthday Celebration.

Člani SD Planica so obiskali Tasmanijo

Ladja "Spirit of Tasmania" nas je v zgodnjih jutranjih urah 19. marca 2003 potrpežljivo čakala v melbournskem pristanišču, da nas popelje do lepe Tasmanije. Kakor je Tasmanija majhna, je pa kar trikrat večja od naše Slovenije. Devetinštirideset veselih »Planičarjev« se je vkrcalo in še sv. Jožef zraven, da nas je varoval pred silnimi valovi, ki so se poigravali z ladjo kot bi bila igrača. Srečno smo drugo jutro pripluli v pristanišče Devonport. Tam nas je čakal avtobus s prijaznim šoferjem. Obljubil nam je neke vrste pijače, da bi nam odgnala morskega konja. Mesto Devonport ima 25. 000 prebivalcev in leži ob reki "Tamar". Tasmanija je obdana z dvema obalama – Southeren Sea in Tasman Sea. Tudi tu so naši Slovenci podirali drevesa, si služili kruh in ustvarjali novo bodočnost. Iz peščice Slovencev, ki so živeli na tasmanijskih tleh, je nastal celo film "One hand clapping". Zdeto

se mi je, da je bila v filmu pretirana zgodba povojne imigracije, pa menda ni bilo prav tako. Tu smo prespali prvo noč.

Drugi dan smo pot nadaljevali po Tamar Valley. Čudovita pokrajina. Veliko deževnega gozda. Opozorjeni smo bili na evkaliptus »Blue gum«, katerega plodijo iz dveh različnih celic (I.V.F. program), zato je ta vrsta evkaliptusa od spodaj srebrno plav, zgoraj pa svetlo zelena. Prispeli smo v čudovito naselje "Grindelwald", vasico, zgrajeno v švicarskem stilu po okusu holandskega arhitekta. Vse je tam, pogrešali smo le zasnežene Alpe. Tu smo se okrepčali, si vse ogledali in nato nadaljevali pot do Launcestona. Mesto, ki je nastalo leta 1805, ima blizu 70.000 prebivalcev. Dviga se nad morsko obalo po vzpetinah, s hišami iz prvih dni svojega spočetja. Obiskali smo vas Ross, ki je nastala leta 1812. Ponaša se z znamenitim mostom zgrajenim

leta 1836, po zaslugu zapornikov, ki so jih Angleži tako radi vozili v »Vandimans land« služiti kazen, ki jim je bila dodeljena. Zgodovine ni mogoče izbrisati.

Ni bilo daleč od tu, ko smo že prispeli v Swansea. Sredi vasi nas je čakala lepa restavracija. Po kosilu smo si ogledali njeno okolico. Stene trgovin ob cesti so poslikane z velikanskimi oljnati slikami, ki predstavljajo pionirske in sedanje življenje vaščanov. Slišala sem, da je ta projekt nastal po zaslugu nekega Slovence, katerega imena nisem izvedela.

Ob reki Derwent smo pot nadaljevali do Richmonda, tretjega najstarejšega mesta na Tasmaniji. Nastalo je v letih 1830 ali še prej. Vas je posebno poznana po peščenem mostu, zgrajenem leta 1823-1825. Čudovita cerkev, ki spremišča njegovo lepoto, je bila zgrajena 1837. leta in je najstarejša katoliška cerkev v Avstraliji. Tam je bila tudi najstarejša pošta "Post Office". Vas se je ponašala svoje čase s 25. 000 prebivalci in s 27 gostilnami "papi". Danes je tam samo še približno 800 ljudi in nekaj "papov". Pot smo nadaljevali do Hobarta, glavnega mesta Tasmanije, ki šteje 195.000 prebivalcev in ima prvo igralnico v Avstraliji. Peljali smo se po znamenitem "Tasman" mostu, kjer je bila leta 1975 velika nesreča. Tovorna ladja se je zaletela v stebre mostu in sredina se je pogrenila v reko Derwent in zahtevala življenja. Danes je most čudovito osvetljen, da ne bi prišlo nikoli več do nesreče. Po dobrem počitku smo se drugi dan zjutraj odpeljali do znamenitega »Salamanka marketa«. Dež je pošteno padal. Planili smo do trgovca, ki je prodajal dežnike. Dobro nam jih je zasolil, s tem pa obljudil enoletno garancijo. V slučaju, da bi se dežnik raztrgal, bi ga lahko prinesli nazaj. Ogledali smo si mesto in še na kavico smo se povabili. Imeli pa smo malo smole. Ena je pustila v kavarni torbico, druga denarnico, tretja očala. Nekatere smo izgubile celo moža. Nič zato, vse smo doobile nazaj, moža in ljubezen. Zvečer smo se odpravili v igralnico. Tudi na morski piknik smo se peljali z ladjico, ki je bila prav nam podobna: mlado srce in stare noge. Bili smo povsod veseli in glasni kot Slovenci. Drugi dan smo nadaljevali pot v Port Arthur. Tam je dolina solza. Zločin, ki se je zgodil leta 1996, je pretresljiv, nerazumljiv. Ta strašni zločin ne bo nikoli izbrisani iz zgodovine, dodan je krutosti angleške kraljeve

vojske. Uničevala je življenje svojih ljudi in avstralskih domačinov. Približno 12. 000 zapornikov je šlo skozi krute zapore. Zaporniki so se upirali na vse načine, tako, da so bili Angleži prisiljeni zapreti vrata zapora leta 1877. Tudi cerkev so požgali in nikoli več ni bila obnovljena.

Tasmanija ima 800 cerkva »Church of England«, le malo je katoliških. Ogledali smo si različne znamenitosti. Tudi akvarij, kjer gojijo morskega konja. Potek rojstva je precej obsežen in ga ni mogoče na kratko opisati, je pa zelo zanimiv. Ustavili smo se tudi v nekdanji tovarni predelave jabolk, ki danes deluje samo za turiste. Ogledali smo si tudi električno centralo v »Tarraleigh Village«, ki služi celi Tasmaniji. Vse povsod je zaznati uspehe povojskih priseljencev. V blatu, snegu in mrazu so gradili to mogočno centralo.

Nadaljevali smo pot v "Queenstown". Lahko bi rekli, da vas leži na dnu vulkanskega žrela. Na devetih kilometrih je bilo kar 91 ovinkov. Pokrajina je pusta, kamnita, toda presenetljivo bogato napojena z rudo. Danes delujejo samo še trije rudniki zlata, bakra in svinca. Pred leti je bilo zaposlenih 3000 ljudi, danes si pa tu služi le 300 ljudi. Eno noč smo tam tudi prespali.

Drugi dan smo nadaljevali našo pot in pustili za seboj rudarsko vas s kristalnim zrakom in zaključili našo turnejo po Tasmaniji. Voznik avtobusa nas je srečno pripeljal do naše ladje v Devenportu. Predno smo se pa poslovili, je Hermina zapela vozniku kar po slovensko. Smeha je bilo dovolj. Slišali smo, da nas je potem pri naslednji italijanski skupini zelo hvalil. Pa tudi osebno nas je pohvalil. Bilo nam je lepo. Hvala organizatorjem, družini Poščič in Mohorovičič za dobro organiziran izlet. Kdor Tasmanije še ni videl, prosim oglejte si jo. Tam hranijo zgodovino in jo ne podirajo v zamenjavo za betonske nebotičnike.

Zora Gec, Vic

VAŠI DAROVI

ZA BERNARDOV SKLAD SKLAD: \$50: Jožica Gerden. **\$40:** Lora Vičič. **\$20:** Anica Smrdel, Gusti Vinko, Vinko in Marija Repp, Ana Kolenko, Barica in Lojze Brodnik, Štefan Šernek, Julijana Viola, Ivanka Kropich, Emilia Kuzma, M. Ferfolja, Belec Peter, Marinka Greco. **\$5:** Anica Burchgraber, J. Ploy, Julijana Mikac, Alexander Mikac. **ZА PATRA PEPIJA:** \$50: Anton in Marija Brne. **\$20:** Nikolaj Prezelj. **ZА MISIJONE:** \$500: Marija Martin. **ZА LAČNE:** \$10: M. Ferfolja. **BOG POVRNI!**

Avstralski srednješolci in Slovenian Learning Exchange Program v drugem letu

Pospremili smo Melisso Bratina, Natalie Postružin in Michelle Kohek na letališče v Melbournu v četrtek, 25. septembra, ko so odhajale v Slovenijo na šolanje za tri mesece, na znamenito Škofijsko klasično gimnazijo v Ljubljani. Velika, vesela skupina sorodnikov in prijateljev se je nabraла na Tullamarine letališču za slovo. Naslednji dan so jih na Brniku pričakali sorodniki, koordinatorica prof. Alenka Battelino in slovenski sošolci. Dekleta so peljali v šolo, kjer so si ogledalale svojo sobo v dijaškem domu. Čez vikend so šle k sorodnikom, v ponedeljek pa so začele s poukom. Dekleta bivajo skupaj v zavodu sv. Stanislava. Šola je že organizirala bivanje pri družinah sošolcev ob vikendih, ko je dijaški dom zaprt. Dekleta bodo čez vikende tudi pri sorodnikih, ki se jih zelo veselijo. Učni program bo vključil nekaj nalog, ki bodo usmerjale v doživljanje slovenskega okolja in v razvijanje pisne sposobnosti. Dekleta so dijakinja v desetem letniku slovenskega jezika na Victorian School of Languages in so dobine štipendije, da bližje spoznajo Slovence in Slovenijo in se utapljamajo v slovenski jezik v slovenskem okolju. Ta program je namenjen vsem, ki se zanimajo za študij slovenščine v Sloveniji. Štipendije je omogočil Urad za Slovence po svetu na Ministrstvu za zunanje zadeve. Pokrovitelj, ki krije glavne stroške za študij in bivanje, je Škofijska klasična gimnazija. Program študijskih izmenjav želimo razvijati naprej. Saj ni boljšega načina za ohranjanje in vzdrževanje povezav s Slovenijo in slovensko dediščino. Odvisno pa bo od povpraševanja. O možnostih izmenjave se lahko vsak informira pri Institute for Slovenian Studies of Victoria. Bistveno je, da si dijak res želi pridobiti znanje slovenskega jezika in pa da je družina pripravljena vzeti k sebi za določeno dobo slovenskega dijaka ali dijakinja, ki bi obiskoval šolo v Avstraliji.

To je prvi srednješolski izmenjalni program med Avstralijo in Slovenijo. Ta izmenjalni pro-

ki se je začel v letu 2002, je iniciativa mag. prof. Sashe Ceferin, direktorice Institute for Slovenian Studies of Victoria. Za izmenjavo se je dogovorila z ravnateljem šentviške gimnazije g. Jožetom Mlakarjem. Z Uradom za Slovence po Svetu na Ministrstvu za zunanje zadeve in Ministrstvom za Šolstvo je oblikovala financiranje in organizacijo programa. Prvi štipendist je bil ob koncu leta 2002, Andrew Bratina, ki se je za pet tednov uspešno udeležil pouka v Škofijski gimnaziji v Vipavi. Ravnatelj gimnazije g. Vladimir Anžel je podprt prošnjo za štipendijo na šoli. Andrew se je vrnil, po kratkem času, z znatno boljšo slovenščino. Vrnil se je navdušen, z zelo lepimi vtisi in prijateljskimi povezavami.

Takšen program je pomemben kot akcija za spoznavanje slovenskega jezika in za poglabljanje povezav s Slovenijo. Namen je, da si udeleženci pridobijo znanje slovenskega jezika, spoznajo slovenske sošolce, slovensko okolje in slovensko družbo. V izmenjavo pridejo dijaki Škofijske gimnazije v Melbourne, kjer bodo spoznali avstralsko okolje, si pridobili angleški jezik in se povezali z avstralsko - slovensko skupnostjo.

Izmenjalni programi poglobijo dragocene povezave med ljudmi in deželami in so pomemben element strategije za mednarodne izobraževalne in kulturne programe. V mislih imamo več možnosti za take vrste programov med Slovenijo in svetom. Ustanovitev centralnega zavoda, ki se načrtuje v Sloveniji, bo pomembnen korak za načrtovanje in izvedbo programov. S takšno ustanovo bi se mi, Slovenci po svetu lahko pogovarjali in ožje sodelovali.

Sandi Ceferin

Natalie Postružin, Michelle Kohek, Melissa Bratina, p. Ciril, Sandi in Saša Ceferin na letališču v Melbournu, 25. septembra 2003.

Iz sončne dežele QLD

Oглаšam se iz sončne dežele Queenslarda. Ta naziv "sončne dežele" ne zveni več tako popularno, kot se je to slišalo pred leti. Včasih so nam melbournčani zavidali sončne dneve, sedaj pa si vsi želimo dežja, sa je narava čedalje bolj suha. Na Zlati obali, kjer se sliši popularni izrek "beautiful one day - perfect the next" vse pogosteje pozivajo ljudi k varčevanju vode. Tudi to dejstvo govori o naši popolni odvisnosti od Boga.

Na Zlati obali so imeli v društvu "Bocce club LIPA" 28. septembra 2003 redni letni Občni zbor, katerega je vodil dosedanji predsednik Štefan Hozjan. Tako, kot vsako leto, je bilo potrebno izbrati novi odbor. Pri tej točki se vsepovsod po stari navadi rado zatakne in kar ne gre program naprej. Tako je bilo tudi tukaj. Šele, ko je gospa Pavla Vohar pristala, da bo sprejela predsedniško mesto, je stvar stekla naprej. Izbrali so še deset imen kandidatov za naslednje leto, katera imena vam lahko navedem po sledičem redu: Pavla Vohar - predsednica, Marta Gjerek - podpredsednica,

Marjan Lauko - tajnik, Milka Marušič - blagajničarka in Karen Peršič - urednica novega, oziroma skupnega glasila z društvom Planinka. Ostali odborniki so še: Karel in Fanika Knap, Vlasta Burčul, Liza Petek, Joana Staut in Valentin Neseš. V novem odboru bodo močno prevladovale gospodinje, kar je dobro zagotovilo, da na njihovih mizah ne bo manjkalo domačih dobrot.

Društvo "Planinka" pa bo imelo svoj redni občni zbor v nedeljo, 4. oktobra 2003. Kako bo poteklo tamkajšnje srečanje pa vam bom poročal drugič.

Rad bi se zahvalil Anici Markič za lepo opisano in zanimivo potovanje na Ayers Rock. Škoda, da niso na fotografiji bolj približani obrazi. Skušal sem najti kašnega poznanega na sliki, pa sem s težavo komaj prepozna starega prijatelja Lojzeta Markiča.

Lep pozdrav vsem iz suhe Kraljičine dežele!

Mirko Cuderman, QLD

Po misijonskih poteh

Marija Anžič

Po dveh letih sem obiskala prijatelje in misijon, kjer sem delala pet let. Že dalj časa so me vabili prijatelji, p. Stanko, Iusaški nadškof pa mi je večkrat pisal in mi opisoval nove možnosti za misijon v različnih krajih Zambije. Iz Melbourna preko Pertha sem poletela v Južnoafriško republiko, kjer me je pričakal hrvaški frančiškan p. Ivica. Vzel si je čas in me je vodil po Johannesburgu in okolici. Tam sem bila nekaj dni in sem imela priložnost spoznati zgodovino dežele, življenje in navade ljudi... S patrom sva imela veliko skupnih točk razpravljanja o pastoralnem delu, politiki, gospodarstvu, kulturnem življenju doma in pa tudi med rojaki v novih domovinah. Peljala sva se do bližnjih krajev, kjer sem lahko videla parlament v 50 km oddaljenem administrativnem mestu Pretoria, Sun City – turistični kraj s hoteli, jezerom, reko, prekrasnimi parki, golf igriščem in igralnicami. Skratka, letovišče v središču ničesar.

V Južni Afriki je zelo očitna velika razlika med veliko revščino, pomanjkanjem... in na drugi strani

med tistimi, ki imajo boljše življenske pogoje, večje možnosti šolanja,... Torej to je moderen svet, razvit, ki temelji na rudnem bogastvu dežele (zlato, dragi kamni, diamanti, krom, mangan, platina). Do leta 1869, ko so odkrili diamante in leta 1886 zlato, je bila dežela izrazito poljedeljska. Od takrat so rude postale ključ hitrega in temeljitega razvoja republike. Razvijala se je tudi proizvodnja industrija, da je zadostila potrebe porabnikov v rudnikih in razvijajoči infrastrukturi dežele.

Poljedelstvo je še danes tako razvito kot v prejšnjem stoletju med domačimi ljudmi. Zato je razlika med razvitim in nerazvitim še toliko bolj očitna. Delo po rudnikih, tovarnah in gospodinjstvih je slabo plačano (poceni »črna delovna sila«), ker je to edina možnost preživetja med domačimi ali lokalnimi ljudmi, ki nimajo druge možnosti zasluzka. Južna Afrika je dežela, kjer je bilo druženje belih in črnih prepovedano in tako tudi mešani zakoni. Še danes so predeli, kjer se zadržujejo samo črni in so nakupovalni centri kjer so domačini zelo redki.

Do leta 1991 so bili na oblasti belci. Bila so stalna trenja med črnimi in Afrikanerji (beli potomci Holandcev – prvi beli priseljeni) in drugimi priseljeni: Angleži, Francozi..., ki so se priselili zgolj iz ekonomskih razlogov. Prvi ne beli predsednik je bil Nelson Mandela, ki je po 28 letih zapora, leta 1991 prikorakal in odrešil deželo in jo na miren in kompromisen način izpeljal iz rok belcev. Ekonomija pa se spreminja, inflacija in brezposelnost naraščata in veliko belcev se izseljuje nazaj v rodne domovine, mnogo se jih priseljuje od tam tudi v Avstralijo.

Preteklo bo dolgo časa, da se bosta svetova izenačila.

Južna Afrika proizvede 50% vse električne energije na kontinentu in izvozi največ rudnega bogastva v vsej Afriki (45% vsega rudnega bogastva kontinenta). Turizem je nemogoče spregledati. Morje, jezera, reke, igralnice, parki, živali, lov, ribolov, naravne in zgodovinske znamenitosti..., skratka kar človeku srce zaželi. Toliko panog zaposli veliko število ljudi in prinese kar dobršen izkupiček državi. Edini pomislek, ki ga ima človek, je kriminal, ki iz dneva v dan narašča in ogroža ne samo obiskovalce, temveč tudi domače prebivalce. Zato gradijo posebno varovana naselja, ograjajojo dvorišča in hiše z električno ograjo in tudi dobro dresiranih psov ni malo.

Največji problem ne samo v tej deželi, temveč po vsem kontinentu Afrike pa je bolezen, kuga današnjega časa AIDS. Problem niso samo okuženi, bolni in umirajoči, temveč otroci, sirote in stari, ki ostajajo brez pomoči. Torej Afrika postaja kontinent otrok in starih, izumira pa srednja delovna

generacija. Zaradi kulture, stalnih vojn in preseljevanja, revščine, neosveščanja ljudi, nepismenost – predvsem med ženskami, brezposelnost in še vedno zatiskanje oči nekaterih vlad držav Afrike, so razlogi, da se bolezen vztrajno širi...

V nedeljo sem bila pri sveti maši v hrvaškem verskem središču, kjer se zbirajo okoliški Hrvatje. Tisti, bolj oddaljeni, so vključeni v lokalne župnije in jih pater obišče in mašuje le nekajkrat na leto v različnih krajih Južne Afrike. Prijazno so me spreveli in me vabili na vse strani. Bilo je premalo časa, da bi lahko vsem ustregla. Ampak s patrom sva obiskala dve hrvaški družini in eno slovensko. V Južnoafriški republiki živi okrog 250 Slovencev. Obiskala sva gospo Marjano Pintar, podpredsednico Slovenskega kluba, ki nama je podala tudi nekaj podatkov življenja Slovencev tam. Povedala je, da se je težko srečevati in kakorkoli aktivno sodelovati, kajti ljudje so razkropljeni in tudi kratke razdalje postajajo oddaljene, nekaterim zdravje ne dopušča več vožnje z avtom, drugega prevoza pa tam ni urejenega.

Marjana se je preselila v Južno Afriko iz Avstralije že pred mnogimi leti. Sedaj živi s sinom in izžareva posebno energijo in preizkušen optimizem. Vsekakor pa je Marjana tudi res to, kar izgleda, socialno usmerjena in vedno pripravljena pomagati sočloveku, še posebno, če je to Slovenec. Drugače pa Marjana pravi: »Ni domotožja, moje življenje je tu, toda pogrešam slovenske cerkve na hribčkih in v sedanjih časih osvetljene«. V njenem prijetnem stanovanju je čas hitro minil in morali smo se posloviti. Tudi zadnji večer je hitro minil in zdelo

se je, da je ostalo še veliko nepovedanega.

Hvala patru Ivici za njegovo gostoljubnost in pripravljenost pomagati mi in razkazati lepote dežele in seveda za vse pogovore in nova spoznanja. Prav tako pa tudi prijazni Libanonki Margareth, ki mi je razkazala libanonski misijon in kapelico, kjer častijo Najsvetejše 24 ur vsak dan.

V ponedeljek 15. septembra sem odpotovala tja, kamor sem bila namenjena, v Zambijo. Pričakala sta me p. Stanko Rozman in p. Radko

Rudež. Zadnji je starosta slovenskih misijonarjev v Zambiji. Z letališča smo se najprej ustavili na njegovi postojanki, kjer smo se osvežili in izmenjali novice. Še posebno so me zanimali novice zambijske Cerkve in napredka dežele. S patrom Stankom sta mi zelo jedrnato in slikovito orisala življenje drugih misijonarjev in misijonskih postojank. Pater Radko je še vedno poln življenja in kljub njegovim 82 letom pravi, da se počuti še vedno potrebnega in dovolj močnega, da je lahko na razpolago za kakršnokoli delo in pastoralno oskrbo Božje besede potrebnim. Še vedno je poln novih idej razvoja podeželja in napredka v državi. Predvsem zagovarja, da bi se morali cerkveni krogi še bolj prizadevati za napredek in duhovno, pastoralno, socialno in materialno oskrbo. Pater ostaja še naprej dober kritik, a kljub temu, da se mu včasih zdi, da Bog ne usliša vseh naših prošenj, ostaja večni optimist. Na koncu je pa le Bog, ki nas vse vodi in »šofira«.

Po tem obisku sem želeta čimprej v Nangomo, misijon, ki je bil pet let moj dom. Zato ni čudno, da me je tako vleklo tja že takoj, ko sem stopila iz letala v Zambiji. Zaradi slabe ceste iz Lusake do Nangome sva se s patrom odločila, da obiščeva prijatelje v Lusaki (hvala Bogu za takšno odločitev, kajti vzelo nama je tri ure predno sva prispela na cilj) in se nato naslednji dan odpraviva na dejelo. Uredila sem si tudi visto za Malawi in je bila urejena v enem dnevu, četudi nisem imela dveh fotografij, kot ponavadi zahtevajo.

Na poti v Nangomo sva se ustavila tudi na podružnici Nampundwe, kjer je sedaj župnik pater Janez Mlakar. Tam smo skupaj s Katarino in p. Radkom zgradili veliko cerkev Kristusa Kralja. Tukaj je veliko občestvo, zelo živo in kreativno. Nampundwe je veliko rudarsko naselje, kjer ljudje niso odvisni samo od vremenskih prilik, temveč so preskrbljeni z rednim mesečnim zaslужkom. Nekateri so podjetni zadosti, da njihove žene vodijo manjše trgovine, vrtce po malem obdelujejo vrtove in v dejavnici dobi polja koruze in bombaža. Ljudje v tem kraju si znajo sami pomagati, le malo jih je treba vzpodbuditi pa gre. Mi smo to delali vsa leta, ko smo enkrat mesečno hodili tja in je p. Stanko maševal, s Katarino pa sva preživeli nekaj časa po sveti maši z ženami in mladino in jim tako stale ob strani ter jih podpirale in tudi kakorkoli pomagale. Njihova dekleta so hodila v Nangomo, kjer smo

imeli gospodinjsko šolo, da so se učile ročnih del in kuhanja, fantje pa so prišli in se šolali za mizarje in tesarje. Na koncu šolanja so vsi dobili državno spričevalo. Tukaj so nas postregli s pravim zambijskim kosilom, ki sem si ga želeta, odkar sem imela pripravljeno letalsko karto. Njihova bela polenta in na oglju pečena in potem v omaki potenstana kokos je prava specialiteta, še posebno, če je pripravljena na vasi, kot to lahko napravijo samo domačini. Zambijci jedo z rokami brez pribora. Marsikdo bi se čudil, toda okus hrane je različen, zato se mi ni zdelo vredno posegati po vilicah, saj sem bila vendar doma med svojimi. Kot da sem se vrnila v življenje pred nekaj leti.

Zambijci so prodali rudnik angloamerikancem in tako imajo rudarji malo boljši zasluzek (\$400 za trdo rudarsko delo). Nekateri so zares napredovali. Ponosni so se pripeljali z avtomobili in me tako veseli srečanja pozdravljalni in priovedovali o njihovih uspehih in pa seveda tudi o velikih izgubah prijateljev, saj moderna kuga tudi med njimi ne prizanaša.

Na poti v Nangomo je bilo veliko postankov. V času mojega delovanja tam smo zgradili kar nekaj cerkva. Lepo se je bilo tam ustaviti in ogledati, predvsem pa obudit spomine naših naporov in prizadevanj. Naš skupen cilj je bil, da bi po vsej župniji, ki je velika kot polovica Slovenije, na vseh podružnicah zgradili cerkev in bi potem tam stalno živel katehist, mi pa bi skupaj z osebjem naše misijonske bolnišnice in sestrami, posebnim avtomobilom, ki bi prevažal hrano, zdravila in obleko, oskrbovali okoliške vasi in pomagali potrebnim, predvsem pa bolnim lajšali zadnje ure in vlivali upanja za ostale in sirote, ki jih je iz dneva v dan več in so še kako potrebeni skrbi. Mi smo to delno že začeli. Takrat smo skupaj s p. Stankom in Katarino oblikovali program za sirote in smo tako s pomočjo prijateljev v Sloveniji in drugod šolali 150 osnovnošolcev in srednješolcev. To je bil velik projekt in žene sv. Ane – katoliške ženske organizacije - so nam pomagale in nam tako predstavljale naše podaljšane roke v oddaljenih in nedostopnih vaseh, predvsem v dejavnici dobi. Samo v naši ožji okolici je bilo 1200 sirot. Seveda smo morali zbirati najpotrebnejše izmed potrebnih. Ni bilo lahko, predvsem pa ne, ko je glavno vlogo igrал denar. Bila sta volja in optimizem pomagati mnogim. Ker je misijon ob glavnih cesti proti zahodu,

je pater Stanko zasnoval tam bencinsko črpalko in trgovino, okrepčevalnico, pošto, policijo, vulkanizerstvo, da je bolnišnica lahko napredovala. Tako sva se ustavila tam predno sva prispevala na misijon. Saj veste, novice in utrip kraja se začuti ob pijači in dobri družbi. In tako je res bilo.

Kar nekaj ljudi je bilo tam zbranih. Nihče ni vedel, da pridem. Bilo je presenečenje. Vsi, ki tam delajo, smo jih še mi zaposlili, to pomeni, da smo delavce dobro naučili, da so po dveh letih še vedno na istih delovnih mestih. Pravzaprav je to redko v Afriki. Razlagali so mi in mi kazali razlike izpred dveh let. Najbolj pa so razočarani, da po našem odhodu iz misijona ni več razvoja, temveč je samo še vzdrževanje, tistega kar smo zgradili in razvili takrat.

Ni pa bilo redko postavljeno vprašanje, če sem prišla nazaj, da ostanem.

V župnišču sta naju sprejela poljska patra, ki sta odgovorna za misijon. Veliko sta imela za povedati. Bila sta vesela in odprta, da sem jima lahko predlagala in svetovala veliko svari za boljše vodenje misijona. Skupaj z njima je še francoski par – mož in žena, ki delata na projektu. Bolnišnico pa vodijo zambijske sestre.

Zvečer sem se odpravila po misijonu in tako prišla do bolnišnice in imela tam kar prijeten pogovor z osebjem in zdravnikovo družino, kjer sem lahko začutila skupaj z njimi tudi skrb ne samo za bolnike, temveč tudi skrb prihodnosti celega misijona. Naslednji dan pa sem srečala še ostale delavce in okoliške ljudi, ki so bili veseli našega srečanja. Prehodila sem ves misijon, skoraj bil lahko rekla, da smo ga razvili v malo mestece sredi savane. Vzelo mi je vse dopoldne, da sem lahko videla vse panege projekta: kmetijo, mizarske delavnice in šolo, gospodinjsko šolo - ki je še vedno tako urejena, kot je bila – zahvala Katarini Ferjančič, ki je izšolala dobre učiteljice, dva mlina, pekarno, mesnico, garaže... in pa seveda hišo kjer

sva stanovali. Kapelica z Najsvetejšim v tej hiši je še vedno tam. Tako, da sem imela možnost pomoliti, tako kot sem v starih časih, takrat v skrbi vodenja misijona, sedaj pa v večji skrbi, kako pomagati njim, ki vodijo misijon. Obiskala sem tudi sestre, ki živijo na misijonu. Bila sem presenečena nad njihovim vodenjem bolnišnice in obenem zadovoljna, da so lahko samostojne in dovolj odločne premagovati vse težave vodenja, ki ni lahko, še posebno, če je to v Afriki, kjer se ne bojuješ smo s paraziti, boleznimi, temveč tudi s preživetjem, zaradi pomanjkanja osebja, sredstev in pa velikih razdalj in slabih prevoznih sredstev. Na koncu je to začaran krog, ki mu ni konca. Edino, kar človeku prostane, je molitev in pa misel, edina, bližnji – bolnik, revež.

Državne bolnišnice so po mestih, kjer si vsakdo želi delovnega mesta. Za tiste, ki ni dela tu pa odhajajo v druge afriške države, kjer je boljši zasluzek. Misijonske bolnišnice ostajajo praznih rok predvsem na podeželju. Ker so bolnišnico prevzele domače sestre, nimajo podpore od zunaj, tako kot bi jo imele, če bi bil njihov red slovenski, poljski ali irski... Predlagala sem jim nekaj načinov delovanja in vodenja, kot smo ga uporabljali mi in jim obljudila ne samo molitev, moralno podporo, temveč tudi denarno podporo za boljše vodenje. Tako sem jim zagotovila določeno varnost, da niso same, ker končno se razdajajo, kot smo se mi, za druge in vse za gradnjo Božjega kraljestva. V času našega delovanja je bila bolnišnica ena najboljših v Zambiji. Povedala sem sestram, da bi želela, da to zopet postane in ostane. Obljudila sem jim \$250 pomoči mesečno za eno leto in tako bi sestram olajšala začetne težave. Morda jim uspe.

Zaradi prometne nesreče, ki jo je imel nadškof Mazombwe in pa smrti škofa na severu dežele, nadškofa nisem srečala, temveč sva imela p. Stankom sestanek s prokuratorjem nadškofije in z gospo Musakaniyevo, ki je glavna za razvoj projektov potrebnim. Upam in si želim, da bodo uspeli

Anna Phiri, šefinja carine na zambijsko - malavijski meji je Mariji Anžič podarila chitengo (blago, ki služi kot krilo ali ogrinjalo, lahko pa tudi kot nahrbtnik za nošenje otroka, plenice....) in chitanbalo (ruta). Za naslednji obisk ji je obljudila, da ji razkaže lepote Malawija in rodno vas na severnem delu Malawija.

najti prave ljudi, ki bodo zmogli vodenje perspektivnega misijona kot je Nangoma.

Po celiem tednu bivanja v Zambiji smo se odpravili skupaj s semenšnikom Brianom v Malawi, kjer sedaj deluje p. Stanko. Vse povsod pravijo, da je Malawi toplo srce Afrike. Presenečena nad navadami ljudi in urejenostjo cest, polj, drugačnih kolib, kot sem jih bila vajena v Zambiji, sem stalno spoznavala, da kjerkoli človek potuje, še vedno se najdejo zanimivosti, značilne samo za tiste kraje, kjer hodis. Že takoj na meji je pisalo: "Pridi v Malawi kot turist in odpotuj kot priatelj". To se je stalno potrjevalo. Prijazni ljudje, lepo vreme, lepote narave, modrina jezera, ki se razteza po vzhodni strani dežele in hriboviti svet na severu, ki spominja na prelepo Slovenijo, le da so se tam pasle zebre in druge antilope. Rečne struge so bile še tudi v tem letnem času polne, tako, da nimajo težav za pitno vodo. Elektrika je napeljana po vsej deželi, kar je velik napredok predvsem, če se primerja z Zambijo. Ceste so dobro oskrbovane in glede na to, da Malawi nima rudnih bogastev, imajo razvito poljedelstvo in ribolov. Polja so obdelana že stoletja, kajti že Livingstone je bil presenečen nad pridnostjo domačinov. Zelo zanimiv je občutek, da so Malawijci prijazni, mirni ljudje, ki se neradi prepirajo in celo posel ali trgovino ne jemljejo kot ekonomsko izmenjavo, temveč kot socialno druženje in izmenjavo. Zanimiva je zgodba, ko je Anglež obiskal zapor, ki je bil zavarovan le z nizko bodečo ograjo. Začudil se je in dobil odgovor, da so zaporniki lojalni in nimajo nobenih izgredov. Kakorkoli že, verjetno v današnjem času ni več tako, ampak mentaliteta se le počasi spreminja in jedro srca in duše ostaja še vedno nespremenjeno. Pater Stanko živi in dela v mestni župniji Kasungu, ki je velika po obsegu še bolj pa po številu vernikov. V dar sem mu prinesla kelih in mašni plašč, ki ga je prvič uporabil pri nedeljski sveti maši. Predstavil me je ljudem. Sedela sem v zadnji klopi. Tisočpetsto glava množica in prav toliko parov oči se je naenkrat obrnilo in zaploskali so, zapeli in zaplesali. Seveda to še ni bilo vse. Pred cerkvijo smo se skupaj fotografirali in oblekli so majice, ki sem jim jih

razdelila. K trem nedeljskim mašam pride okoli tri tisoč ljudi. To je res velika in dejavna župnija. In pater razmišlja, da bi pričel s cerkvenim radiom, da bi lahko dosegli tudi oddaljene kraje z Božjo besedo in osveščanjem ljudi. Veliko je revščine, toda ljudje so zadovoljni in vedno pripravljeni se pogovarjati in stalno nekaj novega slišati in se čuditi. Zato radijski glas ne bi naletel na gluha ušesa.

V Malawiju postaja Cerkev čedalje bolj afriška in je vedno manj belih misjonarjev. To je dobro. Postavlja se na svoje noge.

Pogovarjali smo se in ugotavljali, zakaj je Afrika ostala nerazvita. Nismo prišli do nobenih zaključkov, le strinjali smo se, da je afriški človek, človek razmišljanja in meditacije, pesmi, plesa in

Pater Stanko Rozman v novem mašnem plašču med pevci.

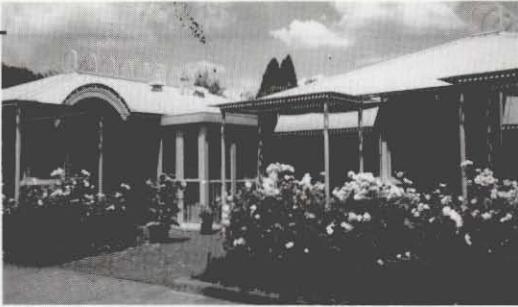
ritma, beli človek pa je človek tehnike in napredka. Težko se drug drugemu prilagajata, vendar drug brez drugega ne moreta. Na koncu pa tako ni pomembno, kaj vse imamo, ko je pa potrebno, da smo. V velikih katastrofah se pogovarjam o škodah in zavarovalnicah. Ti revni nimajo ničesar za izgubiti, razen življenja. Zato so lahko takšni, kakršne mi poznamo – nasmejani in brezskrbni, če je dobra letina, kot je bila letos pa sploh.

Hvala p. Stanku Rozmanu, da me je sprejel, vozil, mi omogočil, da sem še enkrat prehodila pot, na kateri sem uresničevala moje otroške sanje, obiskala nekaj domačinov, bolnih - s katerimi sem delala in mi pripovedoval o navadah ljudi, med katerimi sedaj deluje. Hvala tudi vsem jezuitom, priateljem, ki so me lepo sprejeli in smo prezivali dragocen čas skupaj. Hvala Bogu, za vse te milosti, ki sem jih bila deležna in Mariji Pomagaj za varstvo!

Marija Anžič

DOM POČITKA MATERE ROMANE
Slovenski dom za ostarele
11-15 A'Beckett Street
KEW VIC 3101

MOTHER ROMANA HOME
Slovenian Hostel for the Aged
Phone: 03 9853 1054
Fax: 03 9855 0811

Dom počitka matere Romane je ustanova slovenskega misijona v Melbournu, ki nudi bivanje v domačem okolju ostarelim in vsem, ki potrebujejo nego. Prijazna in topla soba, domača hrana, vesela družba, popolna zdravniška nega in celotna oskrba je samo del tega, kar boste našli v domu počitka ob cerkvi v Kew.

Pogoj za sprejem v Dom je »Aged Care Assessment Document«, katerega vam pomaga preskrbeti vaš zdravnik. Osnovna tarifa je 85% od avstralske starostne pokojnine. Pogoj za sprejem ni na osnovi posameznikovega premoženja, temveč na podlagi zdravstvenega stanja in potrebne nege.

Ste mogoče sami že razmišljali, kakšno bi bilo življenje v Domu, poznate koga, ki bi potreboval usluge slovenskega doma počitka, ali pa želite kaj več vedeti? Potem je res najbolje, da čimprej pokličete upravnico gospo Sandro Krnel po telefonu in se dogovorite za primeren čas ogleda Doma. Ker je zadnje čase med Slovenci precej več zanimanja in večje povpraševanje za vstop v Dom, vam bo gospa Sandra rade volje povedala, kako dolgo bo treba počakati na prvo prosto mesto. Dobili boste tudi prave odgovore na vsa druga vprašanja.

GLAS SLOVENIJE

Informativni mesečnik z angleško prilogom
»THE VOICE OF SLOVENIA«
PO BOX 191, SYLVANIA NSW 2224
Telefon: 02 9522 9911 Fax: 02 9522 9922
Domača stran na internetu:
STIČIŠČE AVSTRALSKIH SLOVENCEV
glasslovenije.com.au

DISTINCTION PRINTING PTY. LTD.

Lastnika
Simon Kovačič in James Rizzo

**Tiskarna za
brošure, knjige in barvna dela**

164 Victoria Street, BRUNSWICK VIC 3056
Telephone: 03 9387 8488 Fax: 03 9380 2141

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE

Telefon: 02 6243 4830 Fax: 02 6243 4827
Odpravnik poslov: Bojan Bertoncelj
Tretji sekretar: Andrej G. Rode
Veleposlanštvo je odprto vse delovne dni od 9.00 do 17.00
Konzularne ure so od 10.00 do 12.00
Embassy of Republic of Slovenia
PO BOX 284, Civic Square
CANBERRA ACT 2608

GENERALNI KONZULAT RS SYDNEY

Generalni častni konzul: Alfred Brežnik
Telefon: 02 9517 1591 Fax: 02 9519 8889
PO BOX 188, COOGEE NSW 2034

GENERALNI KONZULAT RS NOVA ZELANDIJA

Telefon: 04 567 0027 Fax: 04 567 0024
PO BOX 30247, LOWER HUT NZ

BICHENO HIDEAWAY

Romantične hišice ob oceanu
Danijela Hliš in mama Marija

Vas vabita na nepozabni
odih na Tasmanijs.

www.bichenohideaway.com

179 Harvey's Farm Road

BICHENO TAS 7215

Tel. 03 6375 1312; fax.: 03 6375 1700

GOJAKS & MEATS

small goods

Rojakom v Sydneyu se toplo priporočam!

220 Burwood Rd., Burwood NSW, 2134

(02) 9747 4028

MIDITEK MUSIC PRODUCTION, RECORDING & TUITION.

LENTI LENKO, BA(mus), AAGM, LADM (TD), OAM.
TEACHER OF PIANO, ORGAN, KEYBOARD AND THEORY.

PROVIDING PROFESSIONAL FRIENDLY SERVICE & TUITION
WITH VERY REASONABLE RATES!

52 GLADESWOOD DRIVE,

MULGRAVE, VICTORIA, 3170.

PHONE / FAX- (03) 9701-0159.

MOBILE - 0438-256-257.

WWW- www.miditek.com.au

EMAIL- administration@miditek.com.au

Are your dentures more comfortable in a
glass...? If so, for a free consultation
contact:

STAN KRNEL
dental technician
specialising in dentures and mouthguards

391 Canterbury Rd. Vermont

9873 0888

MELBOURNŠKIM SLOVENCEM SE PRIPOROČA
KAŽNOŠEŠKO PROJEKTJE

LUCIANO VERGA & SONS

ALDO AND JOE
MEMORIALS P/L

10 BANCCELL STREET
CAMBELLFIELD VIC. 3061

TEL:
9359 1179
A.H.
9470 4046

VSA
DELA SO
POD GARANCIJOU!

**Prodaja
in
nakup
hiš**

WALTER DODICH 0413 262 655
IRENE DODICH 0411 649 106

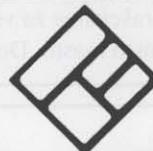
AGENTA ZA PRODAJO NEPREMIČIN

HOCKING STUART (Camberwell Office)

Address: 693 Burke Road, Camberwell, VIC 3124

Phone: 9882 4700 **Fax:** 9882 4766

e-mail: camberwell@hockingstuart.com.au

TOBIN BROTHERS
A BETTER WAY

VIKTORIJSKIM SLOVENCAMI NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

Head Office:

NORTH MELBOURNE, 189 Boundary Road, 9328 3999

BERWICK	9796 2866	NOBLE PARK	9558 4999
BRIGHTON	9596 2253	PAKENHAM	5940 1277
CRANBOURNE	5996 7211	RINGWOOD	9870 8011
DONCASTER	9840 1155	St. ALBANS	9364 0099
EAST BURWOOD	9886 1600	SUNSHINE	9364 8711
ESSENDON	9331 1800	WERRINNE	9748 7900
FRANKSTON	9775 5022		
GLENROY	9306 7211	Frances Tobin & Associates	
MALVERN	9576 0433	EAST BURWOOD	9802 9888
MOORABBIN	9532 2211	BRIGHTIN	9596 8144

Member AFDA

Bi raje imeli umetno zobovje v kozarcu...?
Če ne, za provo brezplačno posvetovanje
z zaupanje pokličite:

STANKO KRNEL
zobni tehnik

specialist za umetno zobovje in zaščitne proteze

Suite 7/14 Market St. Box Hill

9898 6293

IZ BARAGOVE KNJIŽNICE

UČIMO SE SLOVENSKO – Draga Gelt, Magda Piškotek, Marija Penca -LET'S LEARN SLOVENIAN I, II, III (\$15 - za posamezni del). ZNAŠ SLOVENSKO – DO YOU KNOW SLOVENIAN – Tečaj slovenskega jezika za odrasle – Slovenian language course for adults IN OSNOVNA SLOVNIČNA PRAVILA IN VAJE – Draga Gelt, \$20. SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL - UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA - Milena Gobetz in Breda Lončar, I. del \$15, II. del \$30.

SLOVENIAN LANGUAGE IN AUSTRALIA-25 years of Slovenian language in VIC - Saša Ceferin, \$25.

VENETI – FIRST BUILDERS OF EUROPEAN COMMUNITY – slovenski in angleški prevod, trde platnice – 534 strani, 150 ilustracij, \$45. SLOVENCI, KDO SMO – Ivan Tomažič, \$30.

ETRUŠČANI IN VENETI – drugi venetski zbornik – Ivan Tomažič, \$25.

SLOVENSKE KORENINE - Ivan Tomažič.

ZBORNIK PRVE MEDNARODNE KONFERENCE - Veneti v etnogenezi srednjeevropskega prebivalstva - PROCEEDINGS OF THE FIRST INTERNATIONAL TOPICAL CONFERENCE - \$32.

TRETJI VENETSKI ZBORNIK – V Evropi 2000 – Ivan Tomažič, \$25.

RAZSTAVA VENETI NA SLOVENSKEM – Ptuj 2001, 46 strani, v slovenščini z angleškim prevodom, \$8.

100 RECEPTOV SESTRE NIKOLINE 1.,2.,3.,4.,5.,6. knjiga, \$15.

POTOK TREH IZVIROV – črtice, pesmi in aforizmi – Ivan Lapuh, \$15.

LUČ V ŽIVLJENJE – molitvenik z velikimi črkami, \$20.

BOŽIČNE PESMI V PROZI - Roberto Innocent, \$35.

TRIDESET DNI MED SLOVENCI V MELBOURNU – Dr.Vladimir Vulikič, \$25.

PAX ET BONUM – MIR IN DOBRO – Draga Gelt, Veronika Ferfolja, \$30.

SVETO PISMO NOVE ZAVEZE – trde platnice \$45, mehke platnice \$30.

THE SNOWY MOUNTAINS - Ivan Kobal, \$30, trde platnice.

PIPA, KLOBUK IN DOBER NOS – Leopold Suhadolčan, \$1.

PAPEŽ JANEZ PAVEL II. V SLOVENIJI, \$20, na razpolago samo še 1 knjiga.

SLOVENSKE LJUDSKE PRIPOVEDKE – SLOVENE LEGENDS – Dušica Kunaver, \$30.

MODERNI ANGLEŠKO SLOVENSKI SLOVAR, \$80.

SLOVENSKI ANGLEŠKI SLOVAR, \$30

ANGLEŠKI SLOVENSKI SLOVAR, \$30

PREMIKI – Janez Janša, \$35.

USTAVA REPUBLIKE SLOVENIJE, \$10.

POBEGLI ROBOT – Vida Pečjak, \$3.

PRATIKA 2002, Celje, \$5.

PRATIKA 2003, Celjska in Celovška, \$10.

CELOVŠKE, CELJSKE IN GORIŠKE

MOHORJEVE KNJIGE, \$90.

MARIJANSKI KOLEDAR 2003, \$9.

NOVE ZGOŠČENKE (CD) CENA \$22

MARIBORSKI OKTET - Jubilejni koncert

KOMORNÍ ZBOR AVE - Eno dete je rojeno

ANTON MARTIN SLOMŠEK - Drobtinice

SESTRE KLARISE - Marija Mati moja

FRANC JAVORNIK - Portret prvaka

Ijubljanske opere

KVINTET SONČEK - Večerni zvon

BRATJE PIRNAT

Misli thoughts - Božje in človeške Misli thoughts - Božje in človeške

Religious and Cultural Monthly in Slovenian language. Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljen (Established) leta 1952 | Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia. Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | Urednik in upravnik (Editor and Manager): p. Ciril A. Božič, O.F.M., Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | Ureja (Production Editor) in računalniški prelom: Marija Anžič | Naslov: MISLI, PO Box 197, KEW VIC 3101 | Tel.: 03 9853 7787 | Fax: 03 9853 6176 | E-mail: misli@infoxchange.net.au | Naročnina za leto 2003 je 30 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije letalsko 70 dolarjev | Naročnina se plačuje vnaprej | Poverjeništvo za MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo | Za objavljene članke odgovarja pisec sam | Vnašanje in priprava strani (Typing and Lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew Vic 3101 | Tisk (Printing): Distinction Printing Pty. Ltd., 164 Victoria Street, BRUNSWICK VIC 3056 | Tel.: 03 9387 8488 | Fax: 03 9380 2141.

Misli na internetu: |Vnos: Draga Gelt | <http://www.glasslovenije.com.au/verweb/Misli/misli02.htm>

ISSN 1443-8364

DONVALE TRAVEL

SLOVENIA TRAVEL

1952 - 2003

THE GREGORICH FAMILY IS CELEBRATING 51 YEARS IN TRAVEL.

For all your travel requirements: Hotels; Car Hire or Leasing;
Cruises; Air travel; Group bookings worldwide; Travel Insurance.

Licence No. 30218

Please contact us for dates and economical rates. Make an early reservation to avoid disappointment.

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE

PRIGLASITE SE ZA ENO SKUPINSKIH
POTOVANJ NA OBISK SLOVENIJE V LETU 2003

Zelo dobre ekonomske prilike
za obisk lepe Slovenije
in vseh strani sveta....

Pokličite ali obiščite naš urad za podrobnejša pojasnila,
da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in potrebne vizel!

Ne pozabite, da je že od leta
1952 ime GREGORICH dobro
poznamo in na uslugo vsem, ki
se odpravljajo na potovanje!
PRIDEMOS TUDI NA DOM!

ERIC IVAN GREGORICH
Slovenija Trável/Donvale Travel
1042-1044 Doncaster Road
EAST DONCASTER VIC 3109
Telefon: 03 9842 5666